

FINAL DE PARTIDĂ

JOE HALDEMAN

Licențiat în fizică și astronomie, Haldeman (n. 1943) a luptat între 1967-1969 în Vietnam. Revenit în America, începe să scrie SF și obține un succes uluitor (Hugo și Nebula) cu chiar romanul de debut *The Forever War* (1972). Textul de față aparține aceleiași lumi evocate în amintitul roman.

1

Au început să-l denumească „Războiul Etern” cam prin secolul douăzeci și trei. Înainte i se spusese simplu război, războiul unic.

Nici măcar nu văzusem cum arăta inamicul. Tauranii porniseră războiul la sfârșitul secolului douăzeci, atacând primele noastre nave, fără să fi fost provocați. Niciodată nu schimbaserăm vreo vorbă cu ei și nici nu capturasem vreunul viu.

Am fost recrutat în 1997 și, deși eram în 2458, mai aveam de petrecut trei ani sub arme. Parcursesem toate gradele, de la soldat de rând până la maior, în mai puțin de jumătate de mileniu. Sigur, fără să-l trăiesc în întregime; dilatarea temporală între salturile colapsar făcea ca toată perioada aceea să se reducă la cinci ani.

Întrucât mi se aprobase să rămân alături de femeia pe care o iubeam, privațiunile serviciului militar îmi fuseseră îndulcite și trăisem cei cinci ani de război într-o stare de relativă împăcare cu soarta. Împreună am trecut prin trei bătălii, împreună am petrecut o permisie pe Pământ și tot împreună ni s-a întâmplat să fim răniți în același timp,

câștigându-ne astfel dreptul la un concediu de un an pe Heaven, o planetă-spital. Dar, după aceea, totul s-a destrămat.

De multă vreme bănuiam că nici unul dintre noi nu va supraviețui războiului. Și asta nu numai pentru că luptele erau cumplite – aveai cam o șansă din trei să rămâi în viață după o bătălie, ci mai ales pentru că guvernul nu-și putea permite să ne lase la vatră, fiindcă soldele noastre neplătite, puse cap la cap trimestrial, de-a lungul secolelor, se ridicau la sume care echivalau cu prețul unui crucișător. Dar noi doi ne aveam unul pe altul și nutream speranța că, odată și odată, războiul se va încheia.

Pe Heaven însă, ne-au separat. În baza unor teste (și a vârstei noastre jenant de înaintate), Marygay a fost avansată la gradul de locotenent, iar eu la cel de maior. Pe ea au transferat-o la un Corp Expediționar care tocmai pleca de pe Heaven, pe mine m-au trimis înapoi la Stargate pentru a fi instruit ca ofițer combatant, urmând să primesc comanda unui alt Corp Expediționar.

Am încercat, literalmente, să răstorn cer și pământ pentru ca Marygay să fie transferată în unitatea mea; mi se părea normal ca un comandant să aibă dreptul de a-și alege subordonații. Abia mai târziu am aflat că Armata avea motive întemeiate să nu ne permită numirea în aceeași companie: heterosexualitatea devenise un anacronism, o aberație comportamentală tot mai rară, iar noi eram prea vârstnici pentru a mai fi „lecuiți”. Armata avea nevoie de experiența noastră, dar regula cerea să nu existe mai mult de un pervers într-o companie; fără excepții.

Nu eram doar simpli amănți. Marygay și cu mine reprezentam unul pentru altul singura legătură cu lumea anilor 1990. Toți ceilalți proveneau dintr-o lume coșmar, din ce în ce mai deteriorată de trecerea timpului. Și nici nu era o simplă despărțire: chiar dacă supraviețuiam viitoarelor lupte – puțin probabil – dilatarea temporală avea să pună secole între noi. Nu exista nici o ieșire. Unul dintre noi avea să moară, lăsându-l pe celălalt neconsolat.

Instruirea mea ca ofițer a însemnat imersiunea într-o cuvă cu fluorură de carbon oxigenată și de 239 electrozi conectați la creierul și la corpul meu. Procedeu se numea CARS, altfel spus, Computer de Accelerare a Reacțiilor la Stimuli și, vreme de trei săptămâni, m-a făcut să-mi trăiesc viața într-un ritm infernal.

Vreți să știți cine a fost Scipio Emilianus? Marea inteligență a celui de al Treilea Război Punic. Cum parezi și răspunzi unei lovituri de cuțit la abdomen? Blocare cu mâinile încrucișate, răsucire spre dreapta, lovitură cu piciorul stânga la rinichii lipsiți de apărare.

Pentru mine rămânea un mister la ce aveau să-mi folosească toate aceste simulări de lupte cu umbrele. Dar trei săptămâni am fost sclavul acelui aparat, învățând cele mai bune metode de a folosi orice armă, de la bastonul ascuțit la un capăt până la bomba nova, și înghițind pe nemestecate tezaurul a două milenii de studii, teorii și prejudecăți militare.

Toate astea trebuiau să facă din mine un adevărat maior. Ca și când învățând un pui de găină să înoate, ai obține o rață.

Despărțirea mea de Marygay a devenit și mai irevocabilă, dacă pot zice astfel, abia atunci când am citit ordinul de luptă: Sade 138, Norul Mare al lui Magellan, patru salturi colapsar și 150.000 ani-lumină depărtare. Dar mă obișnuisem deja cu gândul că n-o voi mai revedea vreodată. Aveam acces nestingherit la dosarele personale ale tuturor subordonaților, inclusiv la al meu. Psihologul militar afirmase că îmi „închipui” că manifest înțelegere față de homosexualitate, ceea ce era jignitor, pentru că, încă de când eram de-o șchioapă, mama mă învățase că e treaba fiecăruia ce face cu părțile lui rușinoase. Lucru foarte sănătos când e vorba de majoritate, după cum aveam să aflu mai târziu. Însă când tu ești cel tolerat, treburile se cam schimbă. Când nu eram de față, mai toți îmi spuneau „Moșu’ Ciudat”, cu toate că, în unitatea noastră, cel mai tânăr avea doar nouă ani mai puțin decât

mine. Am acceptat neadevărul ăsta, împreună cu inerenta lui ironie: orice-ar face, comandanții nu scapă de porecle. Ar fi trebuit, totuși, să pricep că nu era vorba numai de ireverența aproape obligatorie a soldaților față de superiori. Porecla exprima o atitudine de dispreț și înstrăinare, mai profundă decât oricare alta pe care o simțisem în perioada cât fusesem simplu soldat și subofițer.

Limba, de pildă, îmi crea probleme considerabile. De-a lungul a patru sute cincizeci de ani, engleza evoluase enorm: soldații trebuiau să învețe engleza secolului douăzeci și unu ca pe un fel de limbă mixtă în care să comunice cu ofițerii lor, dintre care unii erau îndeajuns de „bătrâni” ca să le fie de nouă ori străbunici. Bineînțeles, foloseau acest limbaj doar când se adresau superiorilor sau când își băteau joc de ei, astfel încât îl vorbeau cu stângăcie din lipsă de exercițiu.

Poate la Stargate ar fi trebuit să mi se acorde mai mult timp la CARS, pentru a învăța și limba soldaților mei. Am aplicat politica „ușilor deschise”: de două ori pe săptămână, orice soldat putea să vină direct la mine, fără a mai trece prin întregul lanț ierarhic, iar totul rămânea între patru ochi. Procedeu n-a funcționat niciodată cum se cuvine și, după câteva luni, oamenii au încetat să mă mai caute.

Doar trei dintre noi eram născuți înainte de secolul douăzeci și cinci – de fapt, singurii *născuți*, pentru că oamenii nu se mai produceau prin metoda extenuantă și demodată pe care o știam eu. Acum, fiecare embrion era proiectat pentru un anume scop... iar celor ce ajungeau să fie soldați, în ciuda inteligenței și perfecțiunii fizice, păreau să le lipsească unele calități pe care eu le consideram virtuți. Cu toate acestea, Attila ar fi ținut la ei; iar Napoleon i-ar fi angajat fără a sta mult pe gânduri.

Ceilalți doi „născuți din femeie” erau căpitanul Charlie Moore și doctorul-șef, locotenentul Diana Alsever. Ambii erau homosexuali, copii ai secolului douăzeci și doi, dar chiar și așa aveam multe în comun și deveniseră singurii

oameni din compania mea pe care îi consideram prieteni. Privind în urmă, înțeleg că noi trei ne izolăm reciproc de restul companiei, lucru convenabil, poate, pentru ei, dar dezastruos pentru mine.

Restul ofițerilor, îndeosebi locotenentul Hilleboe, înlocuitorul la comandă, lăsau impresia că spun doar ceea ce voiam să aud. Nici nu se gândeau să mă anunțe că majoritatea soldaților mă consideră lipsit de experiență, laș, și socoteau că fusesem numit șef peste ei doar pentru că eram mai vârstnic. În parte, aveau dreptate - la urma-urmei, nu mă prezentasem ca voluntar pentru această funcție - dar poate aș fi reușit să remediez situația dacă ofițerii subordonați ar fi fost cinstiți față de mine.

Misiunea noastră era să construim o bază pe principala planetă din sistemul Sade-138 și să o apărăm de atacurile taurane. Expansiunea tauranilor era foarte previzibilă și știam că, mai devreme sau mai târziu, vor apărea. Corpul Expediționar Gama, aflat sub comanda mea, avea să apere planeta vreme de patru ani, după care urma să fie înlocuit cu o garnizoană. Iar eu, teoretic vorbind, aveam să-mi dau demisia pentru a redeveni un civil oarecare - asta dacă nu cumva găseau vreo nouă reglementare, interzicând acest lucru. Sau una mai veche, despre care din neglijență uitaseră să-mi spună.

Indiferent de situație, membrii garnizoanei urmau să plece de pe Stargate la doi ani după noi, neștiind ce-i aștepta pe Sade-138. Nu aveam cum să le transmitem vreun mesaj, întrucât, ca timp „obiectiv”, călătoria dura trei sute patruzeci de ani, cu toate că, datorită dilatării temporale, pe navă treceau numai șapte luni.

Șapte luni reprezenta o perioadă destul de lungă, mai ales când te simțeai ca prins într-o capcană pe coridoarele înguste și în cabinele minuscule de pe *Masaryk II*. A fost o încântare să părăsim crucișătorul plasat pe orbită, deși coborârea pe planetă însemna patru săptămâni de trudă epuizantă și neîntreruptă, în condiții de pericol și disconfort. Două schimburi de câte 38,5 ore fiecare, alternând între odihna la bordul navei și munca la

suprafață.

Alcătuită exclusiv din rocă, planeta nu avea forme de relief, semănând cu o bilă de biliard de un alb spălăcit și posedând o atmosferă rarefiată, compusă din hidrogen și heliu. Temperatura la ecuator oscila între 25 și 17 Kelvin, cu un ciclu, de 38,5 ore, căldura din cursul zilei fiind dată de strălucirea albastră și orbitoare emisă de S Doradus. Cu puțin înaintea zorilor, când era cel mai frig, hidrogenul din aer se condensa, transformându-se într-o ceață ușoară și făcând ca totul să devină atât de lunecos, încât trebuia să te așezi și să aștepti până se risipea. La ivirea zorilor, un curcubeu în culori pastelate și șterse era singurul fenomen capabil să mai alunge din monotonia alb-negru a peisajului.

Acoperit cu mici bulgări granulari de gaz înghețat, alunecând lent dar continuu în briza anemică, solul devenea înșelător și ucigaș. Trebuia să pășești încet și legănat ca să rămâi pe picioare; dintre cei patru oameni care au murit în timpul construcției bazei, trei au fost victimele unor banale căzături.

De la limita superioară a atmosferei, până la nivelul solului, existau trei eșaloane defensive. Primul era *Masaryk II*, purtând la bord șase vânători cu propulsie tahionică și cincizeci de drone-robot, dotate cu bombe nova. Aflate sub ordinele comandorului Antopol, aceste forțe trebuiau să atace imediat orice navă taurană, ieșită din colapsarul lui Sade-138. Odată distrusă, eram ca și ajunși acasă.

Chiar dacă străpungea roiul de vânători și drone, inamicului tot i-ar fi fost destul de greu să ne atace. Deasupra bazei noastre subterană, veghea un inel compus din douăzeci și cinci de lasere bevawatt, cu auto-ghidaj, al căror timp de răspuns se măsura în fracțiuni de microsecundă. Iar dincolo de raza de lovire eficace a laserelor se găsea un sector circular, alcătuit din mine nucleare de sol, reglate să detoneze la cea mai neînsemnată distorsiune a câmpului gravitațional din vecinătate: un tauran care să calce pe ea sau o navă care

să treacă pe deasupra.

Și dacă, totuși, trebuia să urcăm la suprafață și să luptăm la sol, posibilitate de avut în vedere, mai ales în caz că, odată anihilată defensiva noastră automată, tauranii ar fi încercat să captureze baza intactă, fiecare soldat era înarmat cu un deget-laser de un megawatt și fiecare pluton în dotare un lansator de rachete tahionice plus două aruncătoare de grenade cu repetiție. Și ca ultimă soluție rămânea câmpul de stază.

Nici măcar nu puteam încerca să-i înțeleg principiile de funcționare; fizica aflată la baza lor și licența mea în domeniu erau separate de un interval de timp comparabil cu cel ce-i despărțea pe Galileo și pe Einstein. Însă efectele mi-erau cunoscute. Înăuntrul câmpului, care era un volum emisferic (sferic în spațiu) cu raza de aproximativ cincizeci de metri, nimic nu putea depăși o viteză mai mare de 16,3 metri pe secundă. Îmbrăcat în costumul spațial, tot ce se afla în jur îți apărea într-o monocromie fantomatică – fenomen despre care mi se explicase cu dezinvoltură că se datora „transferului de fază a cvasienergiei infiltrată dintr-o realitate tahionică adiacentă”, ceea ce pentru mine reprezenta o vorbărie fără noimă.

Câmpul făcea inutilizabilă orice fel de armă. Până și o bombă nova devenea un soi de calup inert. În plus, orice creatură, fie ea pământeană ori taurană, murea într-o fracțiune de secundă, fără un costum adecvat de protecție.

Tot în interior, se afla un întreg arsenal de arme demodate, precum și un vânător pentru sprijin aerian; la o adică, într-o situație disperată, putea fi oricând de ajutor. Mi-am pus oamenii să exerseze cu săbii, arcuri, săgeți și alte asemenea, dar n-au fost deosebit de entuziasmați. Toată lumea împărtășea părerea că, odată ajunși la corp-la-corp în interiorul câmpului de stază, erau ca și condamnați. N-aș fi putut spune că făceam opinie separată.

Cinci luni au trecut, într-o atmosferă de stereotipie comodă până la plictis.

Membrii bazei s-au învățat curând cu invariabilul

program de antrenament și așteptare. Aproape că devenisem nerăbdător să-i văd pe taurani, fie și numai pentru a ieși, într-un fel sau altul, din rutină.

Soldații se acomodaseră mult mai bine decât mine, și asta din motive întemeiate. Aveau de îndeplinit sarcini precise și timp liber din belșug pentru preocupări tipic soldățești, menite să alunge plictiseala. Îndatoririle mele erau mai variate, dar și mai puțin satisfăcătoare, întrucât problemele ce răzbăteau până la mine erau de tipul „competența mea se oprește aici”; cei de la eșaloanele inferioare se îngrijeau să le rezolve pe cele mai plăcute, cu soluții limpezi și de necontestat.

Niciodată nu mă dădusem în vânt după jocuri sau sporturi, dar m-am lăsat atras de ele din ce în ce mai mult, considerându-le drept o supapă de siguranță. Clausturat în atmosfera aceea încordată, mi se întâmpla, pentru întâia oară în viață, să nu mă pot refugia în lectură sau în studiu. Așa că am început să mă antrenez în lupta cu bastonul și cu spada, avându-i ca parteneri pe ceilalți ofițeri; lucram în sala de forță până cădeam frânt de oboseală și ajunseseam să țin o coardă de sărituri chiar și în birou. Mai toți ceilalți ofițeri jucau șah, dar mă băteau cu regularitate – ori de câte ori luam o partidă, aveam senzația că adversarii mei voiau să mă binedispună. Iar jocurile care foloseau cuvinte îmi rămâneau aproape inaccesibile, deoarece cunoștințele mele de limbă se limitau la un dialect pe care ceilalți nu-l puteau folosi decât cu mare greutate. Or, timp și talent pentru a ajunge să stăpânesc engleza „modernă” nu prea aveam.

O vreme am lăsat-o pe Diana să-mi administreze medicamente psihotonice, dar efectul lor cumulat era înspăimântător – o dependență insidioasă, cu atât mai periculoasă cu cât, la început, nici măcar n-o sesizasem – așa că am încetat brusc tratamentul. După aceea am încercat psihanaliză sistematică, sub supravegherea locotenentului Wilber. Era ceva imposibil. Deși, teoretic, omul îmi cunoștea necazurile, nu reușeam să vorbim aceeași limbă; recomandările lui privind dragostea și sexul

semănau cu îndemnurile pe care le-aş fi adresat eu unui şerb din secolul paisprezece, despre cum să se aibă bine cu preotul şi cu stăpânul.

La urma urmei, aici era miezul problemei. Eram sigur că aş fi suportat răspunderile şi neîmplinirile legate de funcţia de comandant sau încarcerarea într-o peşteră alături de oamenii aceia care, uneori, păreau mai străini decât însuşi tauranii; chiar şi covârşitoarea certitudine că totul nu putea duce decât la o moarte dureroasă în slujba unei cauze de două parale – numai s-o am pe Marygay lângă mine. Şi, pe măsură ce lunile se scurgeau una după alta, deprimarea mea se adâncea tot mai mult.

Când am ajuns la starea asta, Wilber m-a tratat cu asprime, acuzându-mă că dramatizez situaţia în care mă aflu. Îmi spunea că ştie ce e dragostea; şi el fusese îndrăgostit. Iar polaritatea sexuală a cuplului n-avea nici o importanţă – în regulă, eram dispus să accept şi aşa ceva; ideea în sine fusese un clişeu încă de pe vremea părinţilor mei (deşi generaţia căreia îi aparţineau o privea cu o rezervă previzibilă). Dar dragostea, spunea el, dragostea este o floare plâpândă, un cristal delicat; dragostea e o reacţie instabilă cu o perioadă de înjumătăţire de aproximativ opt luni. Astea-s prostii, ripostam eu. Într-un rând l-am acuzat că suferă de orbire culturală; treizeci de secole de societate antebelică propovăduiau că dragostea era ceva putând dăinui până la moarte şi chiar dincolo de ea *şi dacă el s-ar fi născut din femeie, iar nu făcut din clocitoare, ar fi ştiut asta şi fără să i se spună!* Auzind acestea, pe faţă i-a apărut un zâmbet strâmb şi îngăduitor şi a repetat că devenisem victima frustrărilor sexuale autoimpuse şi a mistificărilor romantice.

Privind în urmă, socot că ne-am delectat de minune contrazicându-ne unul pe altul. Însă nici vorbă să mă lecuiască.

Trecuseră exact patru sute de zile de când începusem lucrările de construcție. Stăteam la biroul meu și nu aveam chef să verific noua programare a serviciilor întocmită de Hilleboe. Charlie ședea lungit pe scaun și citea ceva pe un ecran. Telefonul zbârnâi scurt și, ridicând receptorul, am auzit din înalturi vocea comandorului.

„Au sosit.”

„Poftim?”

„Am spus că au sosit. O navă taurană tocmai a ieșit din colapsar. Viteză 0,6 c. Decelerație 30 g. Plus minus.”

Charlie era deja lângă mine.

„Ce?”

„Cât timp? Cât să pornești în urmărirea ei, adică”, m-am interesat.

„Imediat ce termini cu întrebările.” Am închis și m-am dus la computerul logistic, identic cu cel de pe *Masaryk II* și direct conectat la el. În vreme ce încercam să obțin o serie de date, Charlie comanda afișarea vizuală.

Proiectată, holograma avea suprafața de aproximativ un metru pătrat și adâncimea de jumătate de metru. Era programată să indice pozițiile lui Sade-138, ale planetei pe care ne aflam și ale altor câteva bucăți de rocă din sistem. Puncte verzi și roșii indicau situarea navelor noastre și ale tauranilor.

Computerul estima că, pentru decelerare și revenire la planetă, tauranilor le vor trebui minimum unsprezece zile și ceva. Desigur, în calcul erau luate accelerația și decelerația maxime în linie dreaptă, caz în care Antopol le putea curăța navele una câte una, ca pe niște muște așezate pe un perete. Prin urmare, ca și noi, aveau să-și varieze aleator direcția de zbor și rata accelerației. Având o bază de date, cu sute de alte exemple comportamentale ale inamicului, computerul ne-a furnizat tabelul probabilităților.

CONTACT

11	0,000001
15	0,001514
20	0,032164
25	0,103287
30	0,676324
35	0,820584
40	0,982685
45	0,993576
50	0,999369

MEDIA

28,9554	0,500000
---------	----------

Asta în cazul că Antopol și pirații veseli nu reușeau să-i lovească mortal. Cât zăcusem în conservă pe Stargate, aflasem că șansele de reușită, într-un asemenea caz, erau ceva mai mici de cincizeci la sută.

Dar nouă, celor de la sol, ne era totuna dacă le trebuiau 28,9554 zile sau două săptămâni, pentru că nu puteam face altceva decât decât să stăm cu mâinile încrucișate și să privim. Dacă Antopol reușea, atunci nu mai eram obligați să așteptăm până la sosirea garnizoanei de trupe regulate care să ne înlocuiască, putând porni direct spre următorul colapsar.

„Din clipă în clipă.” Charlie mai micșorase puțin imaginea; planeta devenise o minge albă de mărimea unui pepene galben ceva mai răsărit, iar *Masaryk II* era un punct verde, la vreo opt pepeni depărtare spre dreapta; dimensiunea ecranului nu-ți permitea să le vezi pe ambele simultan.

În timp ce priveam, un alt punct verde, mai mic, s-a desprins, îndepărtându-se, din punctul care reprezenta nava. Era însoțit de o fantomatică cifră „2”, iar legenda, proiectată în colțul din stânga jos al display-ului, îl identifica drept 2 - DRONĂ DE URMĂRIRE. Alte cifre corespundeau lui *Masaryk II*, unui vânător din defensiva planetară și altor patrușprezece drone. Cele șaisprezece nave nu erau încă destul de îndepărtate una de alta pentru

a fi reprezentate prin puncte distincte.

„Anunț-o pe Hilleboe să convoace o adunare generală. Ar fi mai bine să le spunem tuturor dintr-un foc.”

Bărbații și femeile din companie n-au primit prea bine vestea și, sincer vorbind, n-aveam de ce să-i condamn. Cu toții ne așteptasem să fim atacați mai demult și când, după atâta timp, tauranii încă nu apăruseră, se încetățenise tot mai acut părerea că fusese vorba de o greșeală a Comandamentului și că inamicul nu va veni deloc.

Le-am cerut să reia, în modul cel mai serios cu putință, antrenamentele cu armamentul din dotare; de aproape doi ani, nimeni nu-și mai folosisese armele de mare putere. Așa că le-am activat degetele-laser și am distribuit lansatoarele de grenade și de rachete. Nu puteam efectua trageri de antrenament înăuntrul bazei, de teamă să nu deteriorăm senzorii externi și inelul laser defensiv. A trebuit să-l dezactivăm pe jumătate și să ieșim la circa un kilometru dincolo de perimetrul bazei; tragerile se făceau pe plutoane, sub conducerea mea sau a lui Charlie. Rusk supraveghea atent ecranele de alarmă anticipată. Dacă se apropia ceva, avea ordin să lanseze o rachetă de semnalizare, iar plutonul urma să se întoarcă în interiorul inelului înainte ca dușmanul să apară la orizont, moment în care laserele defensive se activau automat. Asta pentru că, pe lângă doborârea obiectului necunoscut, laserele erau în stare să prăjească și întregul pluton în mai puțin de 0,2 secunde.

Ne putem dispensa de obiectele din bază pentru a le transforma în ținte, dar asta nu s-a dovedit o problemă de nerezolvat. Prima rachetă tahionică trasă a scobit o groapă de douăzeci de metri lungime, zece lățime și cinci adâncime. Roca dislocată ne-a oferit o sumedenie de ținte, unele depășind de două ori statura unui om.

Soldații erau buni, cu mult mai buni decât atunci când folosiseră armele primitive în câmpul de stază. Cel mai reușit antrenament cu laserele aducea cu tragerea la talere. Oamenii lucrau în tandem, stând spate în spate;

unul arunca bolovani în aer la intervale aleatorii, celălalt trăgea. Cel care trăgea trebuia să simtă traiectoria bolovanului și să-l spulbere înainte de a atinge solul. Coordonarea ochi-mână pe care-o dovedeau era impresionantă (aici, Consiliul de Eugenie făcuse totuși treabă bună). Atunci când trăgeau în ținte de mărimea unor pietricele, majoritatea realizau procentaje de peste nouăzeci la sută. Sărmanul de mine, nefind rezultatul bioingineriei genetice, reușeam să nimeresc doar șapte pietre din zece, deși nu-mi neglijasem câtuși de puțin antrenamentul.

Soldații dovedeau aceeași dezinvoltură în aprecierea traiectoriilor și cu aruncătoarele de grenade, acum mai adaptabile decât cele pe care le știam eu. În loc să lanseze doar bombe de o microtonă cu încărcătură propulsivă standard, ele aveau patru încărcături diferite și bombe de una, două, trei sau respectiv patru microtone. Pentru luptele la distanțe foarte mici, când era primejdios să folosești lasere, țeava aruncătorului se deschidea, primind un încărcător cu „alice”. Fiecare foc împrăștia o mie de săgeți minuscule - fleșete - sub forma unui nor, moarte sigură până-n cinci metri, apoi vapori nevătămători la șase metri.

Lansatorul de rachete tahionice nu presupunea nici un fel de îndemânare. Trebuia doar să fii atent când trăgeai cu el, să nu se afle nimeni în spatele tău; jetul inițial de gaz fierbinte al rachetei mătura totul în urmă, pe o distanță de câțiva metri. În rest, doar potriveai colimatorul pe țintă și apăsași butonul. N-aveai treabă cu traiectoria; practic vorbind, era rectilie de fiecare dată. Racheta atingea prima viteză cosmică în mai puțin de o secundă.

Ieșirile astea în afara bazei și sfârtecarea peisajului cu ajutorul noilor jucării contribuiau la menținerea moralului în rândul trupei. Numai că peisajul nu riposta. Oricât de impresionante ar fi fost efectele armelor, eficiența lor avea să depindă de ceea ce vor folosi tauranii pentru a trage în noi. Falanga grecească o fi arătat ea foarte înspăimântătoare, dar n-ar fi rezistat prea mult în fața unui

singur individ înarmat cu un aruncător de flăcări.

Ca și în cazul altor ciocniri de acest fel, din cauza dilatării temporale era imposibil să ne dăm seama ce fel de armament vor avea dușmanii. Totul depindea de nivelul tehnologic atins de taurani în clipa când își începuseră misiunea; puteau fi cu câteva secole înaintea sau în urma noastră. Putea să n-aibă habar de câmpul de stază. Dar, la fel de bine, puteau să spună o formulă magică și să ne facă să dispărem.

Eram cu plutonul patru, pârjolind stâncile, când Charlie m-a chemat de urgență înapoi. L-am lăsat la comandă pe Heimoff.

„Încă unul?” Scara imaginii holografice fusese astfel ajustată încât planeta noastră avea dimensiunile unui bob de mazăre, situat cam la cinci centimetri de X-ul care indica poziția lui Sade-138. În jurul colapsarului erau împrăștiate patruzeci și unu de puncte roșii și verzi; legenda identifica numărul patruzeci și unu drept CRUCIȘĂTOR TAURAN (2).

„Exact.” Charlie avea un aer sumbru. „A apărut acum câteva minute. Când te-am anunțat. Are aceleași caracteristici ca și celălalt: 30 g, 0,8 c.”

„Ai anunțat-o pe Antopol?”

„Mda.” Și, anticipând următoarea întrebare, continuă: „Decalajul emisie-recepție e de aproape o zi.”

„Așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.” Evident, știa și Charlie asta.

„Poate colapsarul prezintă o importanță deosebită pentru ei.”

„Posibil.” Era deci aproape sigur că vom lupta la sol. Chiar dacă Antopol reușea să distrugă primul crucișător, la al doilea n-ar mai fi avut cincizeci la sută șanse de a-l lichida. Prea puține drone și vânători. „N-aș vrea să fiu acum în pielea ei.”

„Doar că are s-o încaseze înaintea noastră.”

„Nu se știe. Suntem și noi destul de bine pregătiți.”

„William, asta să le-o spui soldaților, nu mie.” Micșoră scara hologramei până când rămaseră doar două obiecte:

Sade-138 și punctul roșu recent apărut, care se mișca încet.

Ne-am petrecut următoarele două săptămâni privind cum pâlpâiau și se stingeau punctele. Și, dacă știai când și unde să privești, puteai ieși afară să vezi cum se petrecea totul pe viu: o pată strălucitoare de lumină care dispărea în circa o secundă.

În secunda aceea, o bombă nova elibera o putere de un milion de ori mai mare decât cea a unui laser beva watt. Se năștea o stea miniaturală cu diametrul de jumătate de kilometru și la fel de fierbinte ca și interiorul Soarelui. Mistuia tot ce atingea. Radiația emisă de o lovitură cu puțin ratată putea deteriora iremediabil electronica navelor – doi vânători, câte unul de fiecare parte, avuseseră deja o asemenea soartă; acum, lipsiți de putere, morți, ieșeau cu viteză constantă din sistem.

Pe la începutul războiului, folosisem bombe nova mai puternice, dar, în cantități mari, materia degenerată folosită la ele ca explozibil devenea instabilă. Bombele tindeau să detoneze când încă se aflau la bordul navei. Evident, tauranii se confruntau cu aceeași problemă – sau ne copiaseră procesul tehnologic – pentru că și ei ajunseseră la bombe nova care foloseau mai puțin de o sută de kilograme de materie degenerată. Le desfășurau aproape la fel ca și noi, adică fragmentând încărcătura activă, lângă ținte, în zeci de capete, dintre care numai unul era bomba novă.

Odată spulberat *Masaryk II* și cohorta sa de vânători și drone, bănuiam că le vor mai rămâne câteva bombe. Prin urmare, era foarte probabil că ne pierdeam timpul și energia cu tragerile de antrenament.

Nu ascund că mi-a trecut prin minte să adun unsprezece oameni și să ne imbarcăm pe vânătorul ascuns la loc sigur, în interiorul câmpului de stază. Era preprogramat să ne ducă înapoi la Stargate.

Ajunsesem până acolo încât, încercând să mă gândesc la cei pe care-i prețuiam cel mai mult, făcusem chiar și o

listă în minte cu cei unsprezece. Rezultatul era că pe șase dintre ei urma să-i aleg la întâmplare.

Până la urmă, am lăsat-o baltă. Aveam totuși șanse, poate al naibii de bune, chiar și împotriva unui crucișător complet echipat. Nu era ușor să lanseze o bombă nova atât de aproape încât să ne prindă în raza ei mortală de acțiune.

Și-n plus, mă puteau ejecta în spațiu pentru dezertare. Așa că, ce atâta bătaie de cap.

Buna dispoziție ne mai reveni când una dintre dronele lansate de *Masaryk II* distruse primul crucișător tauran. Fără a mai socoti ce lăsase în urmă pentru apărarea planetei, lui Antopol îi rămâneau optsprezece drone și doi vânători. Acestea porniră să intercepteze cel de-al doilea crucișător, aflat în momentul acela la câteva ore-lumină depărtare, urmărite însă în continuare de dronele inamice, cincisprezece la număr.

Dintre care una ajunsese la *Masaryk II*. Supraviețuitorii încercară să continue atacul, dar fură puși pe fugă. Fără să fie urmărite, trei drone și un vânător părăsiră cu viteză maximă locul bătăliei, descriind o buclă pe deasupra planului eclipticii. Le-am contemplat cu un interes morbid, în timp ce crucișătorul inamic revenea încet spre noi, pentru a încheia socotelile. Încercând să scape, vânătorul se îndrepta spre Sade-138. Nimeni nu reproșa nimic echipajului. Ba chiar le-am trimis un mesaj de rămas-bun/baftă: blocați cum erau în incintele de accelerație, bineînțelese că n-au răspuns. Dar, pentru cine o căuta, înregistrarea avea să fie acolo.

Tauranilor le-au luat cinci zile să ajungă înapoi și să se instaleze comod, pe o orbită staționară, de cealaltă parte a planetei. Ne-am pregătit pentru atac, de-acum inevitabil; prima fază, aeriană, era complet automată – dronele lor contra laserelor noastre. Am trimis cincizeci de oameni, bărbați și femei, în interiorul câmpului de stază, asta în caz că vreo dronă ar fi reușit să treacă. În realitate, un gest inutil; la o adică, inamicul putea să aștepte, arzându-i pe

cei dinăuntru în clipa când ar fi anulat câmpul.

Lui Charlie îi veni o idee trăznică pe care era cât p-aci s-a aprobat.

„Am putea mina toată baza.”

„Ce vrei să spui?” l-am întrebat eu. „Totul în jur e gata minat pe o rază de douăzeci și cinci de kilometri.”

„Nu, nu-i vorba de mine și alte de-astea. Mă refer la bază în sine, aici, în subteran.”

„Continuă.”

„În vânător sunt două bombe nova,” arată Charlie spre câmpul de stază, de care ne despărteau câteva sute de metri de rocă. „Le aducem aici, le armăm, apoi ne ascundem cu toții în interiorul câmpului și așteptăm.”

Ideea era oarecum atrăgătoare. Mă scutea de răspunderea ce-mi revenea pentru ordinele date; totul era lăsat în voia sortii. „Charlie, nu cred c-ar merge.”

Părea jignit. „Ba da.”

„Ba nu. Uite, ca să reușești, ar trebui să-i atragi pe toți tauranii în raza de acțiune, înainte de explozie. E sigur însă, că, după ce vor trece de toate sistemele noastre de apărare, nu se vor îngheși să dea năvală aici. Cu atât mai puțin dacă locul ar părea părăsit. Ar bănuși ceva, ar trimite o patrulă de recunoaștere. Și după ce patrula ar declanșa explozia...”

„Ne-am întoarce de unde am plecat. Și fără bază. Păcat.”

Am dat din umeri. „A fost o idee. Mai gândește-te, Charlie.” Mi-am îndreptat din nou atenția către display, unde o luptă inegală era în plină desfășurare. Înainte să se ocupe de noi, tauranii voiau mai întâi să distrugă ultimul vânător din sistemul defensiv de deasupra planetei. Nu puteam face altceva decât să urmărim punctele roșii, rotindu-se încet în jurul planetei, ca la un concurs de tir. Până acum, pilotul eliminase pe rând toate dronele urmăritoare; vânătorii inamici încă nu-și făceau apariția.

Îi trecusem pilotului controlul asupra a cinci dintre laserele din inelul defensiv. Din păcate, nu-i erau de prea mare folos. Un laser bevawatt furnizează pulsuri de un

miliard de kilowați pe secundă la distanță de o sută de metri. La o mie de kilometri altitudine, însă, puterea fascicolului scădea la zece kilowați. Putea avaria, eventual, un senzor optic. Măcar mai încurca lucrurile. „Nu ne-ar strica încă un vânător. Sau șase.” „Mai elimină niște drone,” am spus eu. Aveam, bineînțeles, un vânător și un oarecare detașat la noi pe post de pilot. Dar era singura noastră speranță, în caz că am fi fost încolțiți în câmpul de stază.

„Cât de departe e tipul celălalt?” întrebă Charlie, referindu-se la vânătorul care dăduse bir cu fugiții. Am redus holograma și undeva, în dreapta, a apărut un punct verde. „La vreo șase ore-lumină.” îi mai rămăseseră doar două drone, prea apropiate să mai apară ca puncte distincte; a treia fusese sacrificată ca să-și acopere retragerea. „Nu mai accelerează, dar are deja 0,9c.”

„Să vrea și tot n-ar putea să ne ajute.” îi trebuia o lună doar să încetinească.

De-abia făcusem această constatare, când se stinse și punctul care reprezenta propriul nostru vânător din defensivă. „Rahat.”

„Acum începe distracția. Anunț soldații să se pregătească pentru a ieși la suprafață?”

„Nu... dă-le ordin să îmbrace costumele, în caz de depresurizare. Dar cred că mai avem ceva până să facem față unui atac la sol.” Am mărit din nou holograma. Deja patru puncte roșii înconjurau agale globul, îndreptându-se spre noi.

Mi-am pus costumul și m-am întors la postul de comandă, grăbit să nu pierd focurile de artificii de pe monitoare.

Laserele funcționau perfect. Toate cele patru drone, convergând simultan spre noi, fură localizate și distruse. În afară de una singură, restul bombelor nova explodaseră sub linia orizontului vizibil (acesta se afla la aproximativ zece kilometri depărtare, dar laserele erau montate la altitudine mare și puteau ținti asupra unor obiective situate la o distanță dublă). Detonând în câmpul nostru

vizual, bomba topise o porțiune semicirculară care, vreme de câteva minute, a fost invadată de o orbitoare strălucire albă. O oră mai târziu, locul încă mai emitea o lumină portocalie spălăcită, iar temperatura afară se ridicase la 50 Kelvin, topind mai toată zăpada și dezgolind un sol cenușiu întunecat și accidentat.

Următorul atac se încheie tot într-o fracțiune de secundă, dar de data asta fuseseră opt drone și patru dintre ele detonaseră la sub zece kilometri de noi. Radiația propagată de craterele înroșite a ridicat temperatura până spre 300 K. Depășea punctul de topire al gheții și începusem să mă neliniștesc. Costumele de luptă rezistau până la o mie de grade, dar timpul de răspuns al laserelor automate depindea de supraconductorii de joasă temperatură.

Am cerut computerului parametri de temperatură pentru care erau proiectate laserele și am obținut TR 398-734009-265, „Unele aspecte privind adaptabilitatea tehnicii de luptă criogenice la medii cu temperaturi înalte,” oferind o sumedenie de sfaturi, care de care mai utile despre modul în care ne puteam izola armele dacă aveam la îndemână un arsenal perfect aprovizionat. Se menționa, totuși, că timpul de răspuns al dispozitivelor cu auto-ghidaj creștea odată cu temperatura și că, peste un anume „prag critic”, armele nu mai ocheau deloc. Nu exista însă nici o posibilitate de a anticipa comportarea fiecărei arme în parte; puteam, cel mult, să notăm că plaja temperaturilor critice înregistrate se întindea de la 790 K la 420 K.

Charlie urmărea concentrat display-ul. Vocea îi suna curios de plat în radioul costumului. „Șaisprezece, de data asta.”

„Te surprinde?” Unul dintre puținele lucruri aflate despre gândirea taurană se referea la o anumită fixație în legătură cu numerele, îndeosebi cu cele prime și cu puterile lui doi.

„Să sperăm că nu le-au rămas treizeci și două.” Am folosit din nou computerul: n-am aflat decât că, până acum, tauranii lansaseră în total patruzeci și patru de

drone, iar unele crucișătoare puteau transporta până la o sută douăzeci și opt de drone.

Aveam la dispoziție jumătate de oră până la primele impacturi. Puteam evacua tot personalul în interiorul câmpului de stază unde, în eventualitatea pătrunderii vreunei bombe nova, ar fi fost pe moment în siguranță. În siguranță, dar prinși în capcană. Oare cât va dura răcirea craterului dacă trei sau patru bombe - ca să nu mai vorbim de șaisprezece - penetrau sistemul defensiv? Nu puteai trăi la nesfârșit îmbrăcat în costum de luptă, cu toate că el recicla totul cu o eficiență nemiloasă. Doar o săptămână și era de ajuns să te deprime total. Două, și manifestai tendințe sinucigașe. În condiții de luptă, nimeni nu rezistase vreodată trei săptămâni.

În plus de asta, ca poziție defensivă, câmpul de stază tinde să devină o capcană mortală. Domul fiind opac, inamicul poate face ce vrea: ca să afli ce pune la cale, trebuie să scoți afară capul. Așa că nu trebuie să dea buzna peste tine cu arme primitive, decât dacă îl roade nerăbdarea. Pur și simplu, „îmbracă” domul cu foc laser și așteaptă să închizi generatorul. Iar între timp, te hărțuiește continuu, zvârlind înăuntru cu sulite, pietre și săgeți - sigur, asediatul răspunde în același fel dar fără nici un folos.

Bineînțeles, lăsând pe cineva înăuntrul bazei, ceilalți

puteau petrece jumătate de oră fatidică în câmpul de stază. Dacă cel lăsat în urmă n-ar mai fi revenit, era semn că afară treburile s-au încins. Am trecut pe frecvența rezervată celor din Eșalonul 5 și peste.

„Vă vorbește maiorul Mandella.” Tot mai suna ca o glumă proastă.

Le-am expus în linii mari situația și le-am cerut să comunice soldaților că se puteau deplasa de voie în câmpul de stază. Eu aveam să rămân pe loc, venind să-i scot ulterior dacă totul era bine – desigur, nu din mărinimie, ci pentru că preferam să fiu vaporizat într-o nanosecundă decât să am parte de o moarte lentă sub domul cenușiu.

Mi-am lipit casca de a lui Charlie. „Poți să pleci și tu. Mă ocup cu de ce probleme mai apar.”

„Nu, mulțumesc,” zise el încet. „Mai curând aș... Hei, ia uite aici.”

Crucișătorul lansase încă un punct roșu, la câteva minute în urma celorlalte. Legenda de pe display îl identifica drept o altă dronă. „Ciudat.”

„Ticăloși superstițioși,” comentă el rece.

Până la urmă, doar unsprezece oameni s-au alăturat celor cincizeci cărora le ordonasem să ocupe poziții în interiorul domului. Asta m-a surprins, deși n-ar fi fost cazul.

Dronele se apropiau tot mai mult, iar Charlie și cu mine ne holbam la monitoare, evitând cu grijă imaginea holografică, întrucât, în mod tacit, amândoi împărtășeam ideea că era mai bine să nu știm când se aflau la un minut depărtare, la treizeci de secunde... apoi, ca și-n celelalte dăți, totul s-a terminat înainte să ne dăm seama că începuse. Pe ecrane a explodat o lumină albă și orbitoare, imediat urmată de șuierul paraziților, iar noi eram încă în viață.

De data asta, însă, la orizont – sau chiar mai aproape! – apăruseră alte cincisprezece cratere, iar temperatura creștea atât de repede, încât ultima cifră de pe afișaj devenise o pată nedefinită. Când indicațiile începură să descrească, valoarea maximă depășise opt sute.

În acea fracțiune de secundă cât le trebuise laserelor să țintească și să tragă, nu văzusem nici una dintre drone. Acum, însă, ca un fulger deasupra orizontului apăru cea de-a șaptesprezecea, zigzagând nebunește și oprind exact deasupra noastră. O clipă lăsa impresia că plutește, apoi începu să cadă. Jumătate dintre lasere o detectaseră și trăgeau continuu, dar nici unul nu putea ținti: erau toate blocate pe ultima poziție de tragere.

Sclipea coborând, oglinda polizată a fuselajului zvelt reflectând strălucirea albă aruncată de cratere și licărul intermitent și straniu al descărcărilor laser, susținute dar inutile. L-am auzit pe Charlie ținându-și respirația și drona căzu atât de aproape, încât se deslușea încrengătura fină a matricolelor taurane imprimare pe fuselaj, precum și un hublou transparent lângă bot - apoi erupse o flamă și drona se făcu nevăzută.

„Ce dracu’?” spuse încet Charlie.

Hubloul. „Probabil recunoaștere.”

„Așa cred și eu. Deci s-au prins că suntem cu mâinile legate.”

„Doar dacă nu-și revin laserele.” Slabe speranțe în direcția asta. „Ar fi bine să ne retragem în dom.”

Pronunță un cuvânt a cărui vocală se transformase de-a lungul secolelor, păstrându-și însă înțelesul.

„Nu e grabă. Să-i vedem ce fac.”

Am așteptat câteva ore. Temperatura în exterior se stabilizase la 690 K - puțin sub punctul de topire al zincului, mi-am amintit fără nici o legătură - și am încercat controlul manual pentru lasere, dar era încă înțepenit.

„Uite-i că vin iar,” anunță Charlie. „Tot opt.”

Am pornit spre display. „Cred că...”

„Stai! Nu sunt drone.” Legenda le identifica pe toate opt drept TRANSPORTOARE.

„Am impresia că vor să cucerească baza,” spuse el. „Intactă.”

Asta era, și probabil voiau să testeze noi arme și tehnici de luptă. „Nu prea au ce pierde. Pot oricând să se retragă și să ne arunce în cap o bombă nova.”

Am luat legătura cu Brill și i-am ordonat să mobilizeze toți soldații aflați în câmpul de stază. Împreună cu restul plutonului, urmau să organizeze o linie defensivă în jurul sectoarelor de nord-est și nord-vest.

„Am o idee,” vorbi Charlie. „Cred că n-ar trebui să-i urcăm pe toți odată la sol. Întâi să aflăm câți taurani sunt.”

Avea dreptate. Să păstrăm rezerve și să-l facem pe inamic să ne subestimeze forțele. „De acord... s-ar putea să fie doar șaiszeci și patru în opt transportoare.” Sau o sută douăzeci și opt sau două sute cincizeci și șase. Tare aș fi vrut ca sateliții noștri spion să aibă putere de rezoluție mai bună. Dar nu poți vârî prea multă aparatură într-un obiect de mărimea unei portocale.

Am hotărât să-i las pe cei șaptezeci de oameni ai lui Brill să alcătuiască prima linie defensivă și le-am ordonat să ocupe poziții în tranșeele săpate în jurul perimetrului bazei. Restul aveau să rămână jos, până la noi ordine.

Dacă reieșea că, numeric sau tehnologic, tauranii puteau debarca o forță invincibilă, urma să dau ordin ca toată lumea să treacă în câmpul de stază. Exista un tunel între bază și dom, astfel încât cei din subteran să se deplaseze acolo în deplină siguranță. Cei din tranșee trebuiau să se retragă sub bătaia focului. Asta dacă mai era vreunul în viață când aveam să dau un asemenea ordin.

Am convocat-o pe Hilleboe și am lăsat-o să supravegheze, împreună cu Charlie, laserele. Dacă se deblocau, o puteam chema înapoi pe Brill, împreună cu oamenii ei. Urma apoi re-conectarea autoghidajului și lăsam spectacolul să se desfășoare în voie. Dar chiar și blocate, laserele ne puteau fi de folos. Charlie a marcat monitoarele pentru a vedea direcția de lovire a laserelor; el și cu Hilleboe puteau să tragă manual, ori de câte ori apărea ceva în linia de ochire a armelor.

Mai aveam vreo douăzeci de minute. Brill inspecta perimetrul cu oamenii din subordine, desfășurându-i pe grupe în tranșee și stabilind sectoare de foc suprapuse. Am intervenit, cerându-i să dispună armamentul greu astfel

încât să poată fi folosit pentru a împinge inamicul în linia de bătaie a laserelor.

Nu prea mai erau multe de făcut, așa că am rămas în așteptare. L-am pus pe Charlie să estimeze apropierea adversarului și să mă țină la curent cu timpul pe care-l mai aveam la dispoziție, apoi m-am așezat cu un bloc-notes la birou, pentru a face o schiță a pozițiilor ocupate de Brill, în ideea de a o îmbunătăți.

La prima linie pe care am trasat-o, am trecut cu vârful creionului prin patru foi de hârtie. Era ceva de când nu mai făcusem operațiuni de finețe îmbrăcat în costum. Mi-am amintit cum, în cursul pregătirilor, ni se ceruse să ne obișnuim cu circuitele de amplificare a forței, trecând ouă de la unul la altul, o treabă împutită. Asta m-a făcut să mă întreb dacă se mai găseau ouă pe Pământ.

După ce am terminat diagrama, am constat că n-aveam ce să-i mai adaug. Mi se vârâse în cap teorie cu ghiotura; posedam o mulțime de cunoștințe tactice privind învăluirea și încercuirea, numai că punctul de vedere era pe dos. Dacă tu erai cel încercuit, nu existau prea multe opțiuni. Una spunea să stai locului și să lupți. Alta zicea să răspunzi rapid la concentrările de forță, dar să rămâi flexibil pentru ca inamicul să nu poată utiliza o trupă de diversiune care să-ți atragă forțele dintr-o altă porțiune a perimetrului de apărare. O altă recomandare, întotdeauna valoroasă, era: *Folosește la maximum sprijinul aerian și spațial*. Strânge din dinți, nu-ți pierde cumpătul și roagă-te să vină cavaleria. Nu ceda poziția și nu te gândeai nicicum la Dien-bienphu, la Alamo sau la bătălia de la Hastings.

„Încă opt transportoare”, anunță Charlie. „Și cinci minute. Până să ajungă primele opt.”

Deci atacau în două valuri. Cel puțin două. Cum aș fi procedat eu, în locul comandantului tauran? Nu era cine știe ce greutate; tauranilor le lipsea imaginația tactică și aveau tendința de a mima comportamentul uman.

Primul val putea fi de sacrificiu, o acțiune kamikaze, care să ne sperie și să ajute la aprecierea defensivei noastre. Al doilea val avea să atace mai metodic, pentru a

isprăvi cu noi. Sau invers: primul grup trebuia să ocupe poziții în tranșee în douăzeci de minute, iar al doilea să treacă pe deasupra noastră și să lovească în forță, într-un singur punct, străpungând perimetrul și ocupând baza.

Sau poate trimiseseră două forțe, pur și simplu fiindcă doi era un număr magic. Sau nu reușeau să lanseze decât opt transportoare odată (o treabă periculoasă - însemna că transportoarele erau mari; în alte situații, tauranii folosiseră transportoare în care încăpeau de la patru până la o sută douăzeci și opt de soldați).

„Trei minute”. M-am uitat îndelung la grupul de monitoare prezentând diferite sectoare ale câmpului de mine. Dacă eram norocoși, coborau la sol chiar acolo, ca măsură de precauție. Ori poate treceau în zbor destul de jos ca să detoneze minele.

Aveam un vag sentiment de vinovăție. Eram la adăpost în borta aceea, mâzgălind planuri pe hârtie, gata să dau ordine. Ce părere aveau cei șaptezeci de miei de sacrificiu despre comandantul lor chiulangiu?

Și mi-am adus aminte de prima mea misiune și de căpitanul Stott, care preferase să rămână în siguranță pe orbită în timp ce noi luptam la sol. Retrăirea valului de ură simțit atunci a fost atât de vie, încât a trebuit să fac un efort să alung senzația de greață.

„Hilleboe, poți manevra laserele singură?”

„Bineînțeles, domnule maior.” Am azvârlit creionul cât colo și m-am ridicat. „Charlie, preiei coordonarea unităților; te poți descurca la fel de bine ca și mine. Eu plec la suprafață.”

„Nu v-aș recomanda asta, domnule maior.” „La naiba, William. Nu te prosti,” interveni și Charlie.

„Eu comand aici, nu...” „N-o să rezisti nici zece secunde acolo.” „O să risc alături de ceilalți.”

„Nu înțelegi ce-ți spun? Or să te ucidă *oamenii!*”

„Soldații? Aiurea. Știu că nu țin la mine cine-știe-ce, dar...”

„N-ai tras cu urechea pe frecvențele lor?” N-o făcusem;

când vorbeau între ei, foloseau un jargon care-mi era complet străin. „Oamenii consideră că i-ai scos la suprafață drept pedeapsă pentru lașitate. Și asta după ce le-ai spus că aveau voie să intre cu toții în dom.”

„Nu este așa, domnule maior?” întrebă Hilleboe.

„Să-i pedepsesc? Nu, nici vorbă.” Nu în mod premeditat. „Doar că erau la suprafață când am avut nevoie... Locotenentul Brill nu le-a spus nimic?”

„Eu unul n-am auzit,” răspunse Charlie. „Probabil e prea ocupată și a uitat să mai treacă pe frecvența noastră.”

Sau poate era de acord cu soldații. „Mai bine...”

„Priviți!” strigă Hilleboe. Pe unul dintre monitoarele care supravegheau câmpul minat, se vedea primul transportor; după o secundă, apărură și celelalte. Veneau din direcții aparent întâmplătoare și nici măcar nu erau distribuite uniform în jurul bazei. Cinci în sectorul nord-estic și doar unul în cel sud-estic. I-am transmis lui Brill noile informații.

Le anticipasem destul de bine modul de acțiune; toate coborau spre câmpul de mine. Unul dintre transportoare se apropie îndeajuns de mult ca să detoneze un dispozitiv tahionic. Suflul exploziei îi atinse partea din spate, făcându-l să se dea peste cap și să se prăbușească în bot. Ecluze laterale se deschiseră, lăsând tauranii să se târască afară din navă. Erau doisprezece; patru rămăseseră probabil înăuntru. Dacă și în celelalte nave erau tot șaisprezece, însemna că ne depășeau numeric numai cu puțin.

Asta în primul val.

Celelalte transportoare coborâră la sol fără incidente, și da, în fiecare se aflau câte șaisprezece taurani. Brill redistribui rapid grupele pentru a face față concentrării de soldați dușmani, iar noi am rămas în așteptare.

Traversară câmpul minat, pășind la unison ca niște roboți cu picioarele curbate și cu trupurile masive, fără a slăbi ritmul de deplasare nici măcar atunci când vreunul dintre ei era făcut bucățele de explozii, lucru care se întâmplă de unsprezece ori.

Când apărură la orizont, am înțeles și motivul distribuției lor aparent aleatorii: analizaseră dinainte traseele care le ofereau cea mai bună acoperire naturală, profitând de sfărâmăturile făcute de drone. Înaintând astfel, ajungeau la numai doi kilometri de bază, fără ca noi să-i putem ținti cum se cuvine. Iar costumele lor aveau circuite de amplificare a forței, similare cu ale noastre, așa că parcurgeau un kilometru în mai puțin de un minut.

Brill ordonă imediat soldaților ei să deschidă focul, mai degrabă pentru a le menține moralul decât cu speranța de a-și lovi adversarii. Era greu de spus, dar poate din când în când, reușeau să-i nimerească. Bine totuși că rachetele tahionice transformau stâncile mari în pietriș, treabă impresionantă de altfel.

Tauranii ripostau trăgând cu niște arme asemănătoare rachetelor tahionice, poate chiar identice. Rareori nimereau ținta; oamenii noștri se aflau la și sub nivelul solului și, dacă nu loveau un obstacol, racheta își continua zborul la nesfârșit și aleluia. Au reușit totuși să distrugă un laser bevawatt, iar zguduitura produsă de explozie, atât cât a ajuns până la noi, a fost îndeajuns de puternică încât să mă facă să regret că nu ne îngropasem mai adânc de douăzeci de metri.

Laserele bevavatt nu ne erau de nici un folos. Probabil, tauranii descoperiseră dinainte direcțiile lor de ochire și acum le ocoleau cu grijă. Asta a fost și norocul nostru, pentru că dezamăgirea l-a făcut pe Charlie să-și dezlipească privirea, pentru moment, de la monitoarele laserelor și să se uite la hologramă.

„Ce dracu’?”

„Probleme, Charlie?” Rămăsesem cu ochii la monitoare. Așteptând să se întâmple ceva.

„Nava, crucișătorul... a dispărut.” Am privit la hologramă. Avea dreptate, singurele luminițe roșii erau cele care reprezentau transportoarele.

„Unde au plecat?” am întrebat eu prosteste.

„Să dăm înapoi.” Derulă display-ul câteva minute înapoi și fixă scara astfel încât în cubul hologramei să încapă

planeta cât și colapsarul. Crucişătorul reapăru și, odată cu el, trei puncte verzi. „Lașul” nostru, atacându-l cu doar două drone.

Și cu un mic ajutor de la legile fizicii.

În loc să procedeze la inserția în colapsar, vânătorul îl *ocolise*, folosindu-i gravitația pentru a obține un efect de praștie. Ieșise cu 0,9 c, iar dronele cu 0,99 c, angajate direct spre crucişătorul inamic. Planeta noastră era la aproximativ o sută de secunde-lumină de colapsar, astfel încât nava taurană avusese doar zece secunde răgaz să detecteze și să distrugă cele două drone. Iar la viteza aceea, era totuna dacă te lovea o bombă nova sau un scuiapat.

Prima dronă dezintegrase crucişătorul, iar cealaltă, la 0,01 secunde în urma ei, intrase pe o traiectorie de coliziune cu planeta. Vânătorul evitase prăbușirea, trecând la numai câteva sute de kilometri de planetă și se mistuise în spațiu, decelerând la maximum cu cei 25 g ai lui. Urma să se întoarcă peste câteva luni.

Tauranii, însă, n-aveau de gând să aștepte. Se apropiaseră destul de mult de liniile noastre pentru ca ambele părți să folosească laserele, dar ei se aflau și în raza de acțiune a grenadelor. O stâncă suficient de mare îi proteja de focul laserelor; în schimb, grenadele și rachetele făceau ravagii în rândurile lor.

La început, soldații lui Brill au avut un avantaj copleșitor; luptând din tranșee, puteau fi atinși doar cu lovituri norocoase sau cu grenade extrem de bine țintite (tauranii le aruncau cu mâna la distanțe de ordinul sutelor de metri). Brill pierduse patru oameni, dar, față de începutul atacului, forțele taurane își înjumătățiseră practic efectivul.

În cele din urmă, peisajul fusese îndeajuns de sfârtecat astfel ca grosul forței taurane să lupte acum din gropile aflate pretutindeni în jur. Lupta lânzezea, transformându-se în dueluri individuale cu lasere, punctate ici și colo de folosirea armelor grele.

Nu era însă recomandabilă utilizarea unei rachete

tahionice împotriva unui singur tauran, sau cel puțin nu atunci când la depărtare de câteva minute se aflau forțe al căror număr nu se cunoștea.

Ceva în reluarea pe care tocmai o urmărisem nu-mi dădea pace. Acum, când bătălia se mai calmase, mi-am dat seama ce era.

Ce efecte produsese impactul celei de-a doua drone, prăbușită pe planetă cu o viteză apropiată de cea a luminii? M-am repezit la computer și i-am cerut estimările: cantitatea de energie eliberată în ciocnire, coroborată apoi cu informația geologică din memorie.

De douăzeci de ori mai multă energie decât la cel mai puternic cutremur înregistrat vreodată. Și asta pe o planetă cu dimensiunile pe sfertul celor ale Pământului.

Am transmis pe frecvența generală: „Toată lumea la suprafață! Imediat!” Am acționat presurizarea, apoi deschiderea ecluzei și tunelului care ducea de la postul de comandă la suprafață.

„Ce dracu’ Will....?”

„Cutremur!” Cât timp mai aveam? „Mișcă-te!”

Hilleboe și Charlie veneau imediat după mine.

„Suntem mai adăpostiți în tranșee?” întreabă Charlie.

„Nu știu,” am răspuns. „E primul meu cutremur.” Și dacă pereții tranșeei aveau să se surpe și să ne strivească?

Am rămas surprins de întunericul care domnea la suprafață. S Doradus aproape apusese; diafragmele camerelor de luat vederi compensară nivelul scăzut de iluminare.

Un laser dușman matură locul deschis din stânga noastră, stârnind o cascadă de scântei în trecerea peste postamentul unui bevawatt. Încă nu fusesem reparați. Am hotărât la unison că în tranșee era mai sigur și din trei pași am ajuns la cea mai apropiată.

Acolo se aflau patru soldați, unul dintre ei grav rănit sau poate mort. M-am rostogolit peste taluz și am comutat amplificatorul de imagine pe gradația doi, pentru a-i vedea pe tovarășii noștri de tranșee. Aveam noroc; unul era grenadier și exista chiar și un lansator de rachete. Am

reușit să le disting și numele înscrise pe căști. Nimerisem în tranșeea lui Brill, dar ea încă nu observase. Se afla la celălalt capăt și, supraveghind precaută împrejurimile, dădea indicații către două grupe care efectuau o manevră de învăluire. După ce-și ocupară pozițiile, se adăposti și ea din nou. „Dumneavoastră sunteți, domnule maior?”

„Exact,” am răspuns cu fereală. Mă întrebam dacă printre oamenii din tranșee exista cineva să-mi poarte sâmbetele. „Ce-i povestea asta cu cutremurul?” Aflase despre crucișătorul distrus, dar nu și despre cea de-a doua dronă. I-am expus situata în câteva cuvinte.

„Încă n-a ieșit nimeni din ecluză,” remarcă ea. „Cel puțin până acum. Cred că au intrat toți în câmpul de stază.”

„Da, erau aproape și de una și de alta.” Poate unii nu-mi luaseră avertismentul în serios și se aflau încă sub sol. Pentru mai multă siguranță am lansat un nou apel pe frecvența generală și, imediat după, se dezlănțui iadul pe pământ.

Solul se scufundă brusc sub noi, apoi se arcui în sus; ne izbi cu o asemenea forță încât ne proiectă în aer, rostogolindu-ne afară din tranșee. Am zburat câțiva metri, îndeajuns de sus ca să văd mozaicul galben și portocaliu de ovaluri strălucitoare, craterele unde fuseseră oprite bombele nova. Am căzut în picioare, dar pământul se clătina și aluneca atât de violent sub tălpi, încât îmi era imposibil să-mi păstrez poziția.

Cu un scrâșnet adânc pe care l-am simțit chiar prin costum, terenul de deasupra bazei noastre se prăbuși, fărâmițându-se. Odată cu tasarea solului, parte din talpa câmpului de stază, o clipă expusă, se așternu pe noua suprafață cu o grație nepăsătoare.

Speram că toată lumea avusese mintea și timpul necesare să intre sub dom.

Din tranșeea alăturată apăru o siluetă clătinându-se și, brusc, mi-am dat seama că nu era umană. La o asemenea distanță, laserul meu i-a găurit casca; tauranul mai făcu doi pași și se prăbuși pe spate.

Deasupra tranșeei se mai ivi o cască. I-am retezat partea de sus înainte ca posesorul ei să poată schița vreun gest.

Nu reușeam să mă orientez. Singurul lucru neschimbat era domul de stază, dar el arăta la fel din orice unghi l-ai fi privit. Laserele bevawatt fuseseră îngropate, însă unul dintre ele se declanșase, fascicolul orbitor și intermitent iluminând un nor învărtejit de rocă vaporizată.

Fără puțință de îndoială, mă afluam în teritoriu inamic. Am pornit să traversez solul încă agitat, în direcția domului.

Nici un comandant de pluton n-a răspuns apelurilor mele. Toți, cu excepția lui Brill, erau probabil în interiorul domului. I-am găsit, totuși, pe Hilleboe și pe Charlie; pe Hilleboe am trimis-o în dom, să-i scoată afară pe toți cei dinăuntru. Dacă și al doilea val de atac număra 128 de taurani, atunci trebuia să ne strângem toate forțele.

Zgâlțâielile s-au mai potolit și am nimerit într-o tranșee „prietenă” - de fapt a bucătarilor, pentru că singurii ei ocupanți erau Orban și Rudkoski.

Apel de la Hilleboe: „Domnule maior... erau doar zece oameni acolo. Restul n-au reușit să scape.”

„Au rămas pe loc?” Doar avuseseră timp suficient la îndemână.

„Nu știu, domnule maior.”

„Nu-i nimic. Vezi de câți oameni mai dispunem.” Am încercat din nou frecvențele comandanților de plutoane, dar nu se auzea decât fâșâitul legăturilor întrerupte.

Vreme de câteva minute am pândit focul laser al dușmanilor, dar acesta încetase. Probabil așteptau întăriri.

Hilleboe din nou: „Doar cincizeci și trei au răspuns la apel, domnul maior. S-ar putea ca unii să-și fi pierdut cunoștința.”

„Bine. Să fie pregătiți pentru...” Apoi apărură al doilea val de transportoare, cu reactoarele orientate spre noi, decelerând peste orizont. „*Foc de voie cu rachetele în ticăloși!*” răcni Hilleboe către toți soldații. Nimeni, însă, nu izbutise să-și păstreze lansatorul de rachete în clipele când

fusesse zvârlit de colo-colo. Lipseau și aruncătoarele de grenade, iar distanța era prea mare pentru a folosi laserele de mână.

Transportoarele astea erau de patru, cinci ori mai mari decât cele din primul val.

Unul dintre ele ateriză la aproximativ un kilometru în fața noastră, oprind atât cât să-și verse încărcătura de soldați. Peste cincizeci, probabil șaizeci și patru - înmulțit cu opt egal cinci sute doisprezece. Imposibil să-i respingem.

„Aici maiorul Mandella. Ascultați-mă cu atenție.” Încercam să-mi păstrez vocea calmă și sigură. „Ne vom retrage în dom, repede, dar în ordine desăvârșită. Știu că suntem răspândiți care încotro. Dacă faceți parte din plutonul doi sau patru, rămâneți un minut pe poziție și acoperiți plutoanele unu, trei și întăririle, apoi e rândul vostru.”

„Plutoanele unu, trei și întăririle, vă retrageți la jumătatea distanței dintre pozițiile actuale și dom, apoi vă adăpostiți și acoperiți plutoanele doi și patru. Ele continuă până la marginea domului, de unde vă acoperă pe restul distanței.” N-ar fi trebuit să spun „retragerea”; în regulamente nu există acest cuvânt. Poate manevră de repliere.

A fost mai mult repliere decât manevră. Câte opt-nouă oameni trăgeau, iar restul fugeau de mama focului. Rudkoski și Orban dispăruseră. Țintind cu mare atenție, am tras de câteva ori, fără nici un folos, apoi am luat-o la goană către celălalt capăt al tranșeei, am suit afară și m-am îndreptat spre dom.

Tauranii au început să tragă cu rachete, dar majoritatea păreau să treacă prea sus. Până la jumătatea distanței ce mă despărțea de dom, am văzut doi dintre ai noștri spulberați. Apoi am găsit o stâncă mare și m-am ascuns în dosul ei. Am aruncat o privire în urmă și m-am convins că doar vreo doi-trei taurani se aflau suficient de aproape ca să devină posibile ținte pentru laser, însă mi s-a părut mai înțelept să nu atrag atenția asupra mea. Am

alergat restul drumului până la marginea câmpului și m-am oprit să ripostez focului inamic. După câteva lovituri, mi-am dat seama că mă expun în mod inutil; din câte vedeam, o singură persoană mai alerga spre dom.

O rachetă fulgeră razant pe lângă mine; dacă aș fi întins mâna, aș fi atins-o. M-am încordat, ghemuindu-mă, și am sărit, intrând în dom într-o poziție oarecum lipsită de demnitate.

3

Ajuns înăuntru, am văzut racheta care mă ratase, derivând alene în lumina cenușie, ridicându-se ușor pe măsură ce străbătea domul. Avea să se vaporizeze de îndată ce ieșea din el, fiindcă toată energia cinetică, pierdută prin brusca încetinire la 16,3 metri pe secundă, urma să se transforme în căldură.

Nouă oameni zăceau morți, cu fețele în jos, chiar la marginea câmpului. Era de așteptat, chiar dacă asemenea lucruri de obicei nu li se spuneau soldaților.

Costumele lor de luptă erau intacte – altfel n-ar fi ajuns până aici – dar în tăvăleala și trântea prin care trecuseră în ultimele minute, stratul special izolator care le proteja de efectele câmpului de stază se deteriorase. De aceea, imediat ce intraseră în câmp, orice activitate electronică încetase în organism, ducând la moarte subită. Și pentru că nici o moleculă din corpul lor nu putea depăși 16,3 m/s, înghețaseră bocnă imediat, iar temperatura trupurilor căzuse instantaneu la 0,426 K.

Am decis să nu-l întorc pe nici unul cu fața în sus, lăsând pe mai târziu identificarea numelor. Trebuia să punem la punct o poziție defensivă, înainte ca tauranii să pătrundă în dom. Asta în cazul în care nu aveau de gând să aștepte, ci doreau să lovească în forță.

Cu gesturi largi și complicate am reușit să-i adun pe toți în centrul câmpului, sub coada vânătorului, unde se aflau stivuite armele.

Erau o grămadă, pentru că fusesem pregătiți să echipăm de trei ori mai mulți oameni decât cei aflați acum pe dom. După ce am dat fiecăruia câte un scut și o sabie scurtă, am scris cu degetul pe zăpadă: ARCAȘI BUNI? RIDICAȚI MÂNA. S-au oferit cinci voluntari, apoi am mai ales trei ca să folosim toate arcurile. Am distribuit câte douăzeci de săgeți fiecărui arcaș. Pentru distanțe mari, nu existau alte arme mai eficiente; săgețile erau aproape invizibile în zborul lor lent, iar masa era concentrată într-un vârf de cristal, dur ca un diamant.

Am dispus arcașii circular în jurul vânătorului (ampenajul îi apăra parțial de proiectilele venite din spate), la fiecare doi dintre ei plasând alți patru oameni: doi sulitași, un luptător cu bastonul și unul înarmat cu o secure de luptă și cu douăsprezece shuriken-uri. Teoretic cel puțin, o astfel de organizare acoperea toate formele de luptă, de la distanță până la corp-la-corp.

În realitate, la raportul de forțe existent - cam cincisprezece la unu - puteau să vină probabil cu câte un bolovan în fiecare mână, fără scuturi sau arme speciale, și chiar și așa să ne bată măr.

Asta în cazul că știau ce e acela un câmp de stază. Fiindcă altfel, tehnologia lor părea să fie la zi în toate privințele, cu cea terestră.

Vreme de câteva ore nu s-a întâmplat nimic. Așteptând să murim, ne-am plictisit cât cuprinde. N-aveai cu cine schimba o vorbă, nu vedeam decât domul neschimbat și cenușiu, nava cenușie, zăpada cenușie și câțiva soldați anonimi, identici și cenușii. Nimic de auzit, gustat sau mirosit, cu excepția propriului trup.

Aceia dintre noi interesați încă de luptă supravegheau marginea inferioară a domului, așteptând apariția primilor taurani. Așa că ne-a trebuit o secundă întreagă să ne dăm seama că se declanșase atacul. Venea de deasupra, un roi de fleșete catapultate, împrăscate prin dom de la vreo treizeci de metri înălțime, ținute exact spre centrul emisferei.

Scuturile erau destul de mari, așa că oamenii își puteau

proteja corpul cu ele dacă se lăsau ușor pe vine; cei care au văzut fleșetele s-au apărat cu ușurință. Ceilalți, surprinși cu spatele la direcția atacului sau odihnindu-se, numai norocul chior îi mai putea salva; nimeni nu putea striga vreun avertisment, iar proiectilelor le trebuiau doar trei secunde ca să ajungă din marginea domului în centrul lui.

Am fost norocoși - n-am pierdut decât cinci oameni. Unul dintre ei, o femeie, Shubik, era arcaș. I-am luat locul și am pregătit arcul, așteptând un atac iminent la sol.

Care întârzia. După jumătate de oră am mers de la un om la altul și, prin gesturi, am explicat fiecăruia că trebuia să atingă persoana din dreapta dacă vedea că se întâmplă ceva deosebit. Următorul avea să procedeze la fel și tot așa, până când cercul se închidea.

Probabil că asta mi-a salvat viața. Al doilea atac cu fleșete, câteva ore mai târziu, veni din spatele meu. Am simțit ghiontul, am tras o palmă celui din dreapta mea, m-am întors și le-am văzut coborând. Am ridicat scutul deasupra capului și, după o fracțiune de secundă, fleșetele loviră.

Mi-am pus arcul jos pentru a smulge trei fleșete din scut și atacul la sol se declanșă.

Era o scenă stranie și impresionantă. Vreo trei sute de taurani intrară simultan în câmp, aproape umăr la umăr, de jur împrejurul domului. Înaintau în cadență, ținând fiecare câte un scut rotund, care de-abia le acoperea pieptul masiv. Aruncau cu fleșete similare celor care ne bombardaseră ceva mai devreme.

Am plantat scutul în fața mea - avea suporturi mici la partea inferioară pentru a rămâne în picioare - și, după prima săgeată trasă, mi-am dat seama că șansa era de partea noastră. Săgeata lovi un scut inamic în centru, trecu prin el și pătrunse în costum.

A fost un masacru cu sens unic. În absența elementului-surpriză, fleșetele nu prea erau eficiente - dar când una mi-a trecut pe deasupra capului, venind din spate, am simțit că mă iau florii.

Cu douăzeci de săgeți am omorât tot atâția taurani. De fiecare dată când se prăbușea unul, ceilalți strângeau rândurile; nici măcar nu trebuia să mai țințești. După ce-am rămas fără săgeți, am încercat să arunc în ei cu propriile fleșete. De data asta, însă, scuturile lor ușoare se dovediră un obstacol de netrecut.

Când am ajuns în faza de luptă corp-la-corp, ucisesem deja mai mult de jumătate dintre ei, numai cu săgeți și sulite. Mi-am scos sabia și am așteptat. Proporția rămăsese totuși de peste trei la unu în favoarea lor.

La distanțe mai mici de zece metri, fu rândul oamenilor cu shuriken să-și dovedească măiestria. Deși aflate în rotație, proiectilele puteau fi lesne văzute, mai ales că până la țintă făceau mai bine de jumătate de secundă. Cu toate astea, majoritatea taurani lor reacționară la fel de inefficient, ridicând scuturile pentru a bloca lovitura. Lama călită și grea, ascuțită ca un brici, străpungea ușor scutul, aidoma unui joagăr tăind cartoane.

Primul contact corp la corp se desfășură cu bastoane, bare de metal de doi metri lungime, ascuțite la capete într-o lamă de cuțit cu tăiș dublu și serat. Tauranii le înfruntară cu sânge rece – sau poate vitejește, e o chestiune ce ține de punctul de vedere adoptat. Prindeau pur și simplu lama în mâini și mureau. În timp ce omul nostru încerca să-și smulgă arma din strânsoarea rigidă a mortului, un spadasin tauran, înarmat cu un iatagan de peste un metru, făcea un pas în față și-l ucidea.

Pe lângă săbii, aveau și ceva asemănător bolasului, o bucată de coardă elastică, terminată cu vreo zece centimetri de sârmă ghimpată, având la capăt o mică greutate pentru propulsie. Armă periculoasă de ambele părți; dacă nu-și atingea ținta, zvâcnea înapoi imprevizibil. De cele mai multe ori, însă, nimerea, trecând pe sub scuturi și înfășurându-și sârma ghimpată în jurul gleznelor.

Stăteam spate în spate cu Erikson și, mulțumită spadelor, am reușit să mai supraviețuim câteva minute. Când nu mai erau decât vreo douăzeci, tauranii se răsuciră pur și simplu pe călcâie și, mărșăluind, se îndreptară spre

exteriorul domului. Am mai nimerit trei cu fleșetele, dar am preferat să nu-i urmărim. Se puteau întoarce și reîncepe măcelul.

Dintre ai noștri doar douăzeci și opt scăpaseră. Pe sol erau presărate cadavre taurane, de peste zece ori mai multe, dar asta nu prea ne încălzea.

Alți trei sute, proaspeți, puteau repeta oricând isprava. Și de data asta cu deplin succes.

Am trecut de la un cadavru la altul, recuperând săgeți și sulite, apoi am luat iar poziții în jurul vânătorului. Nimeni nu s-a ostenit să recupereze bastoanele. Mi-am cercetat tovarășii: Charlie și Diana rămăseseră în viață (Hilleboe fusese una dintre victimele luptei cu bastonul), precum și doi ofițeri din corpul auxiliar, Wilber și Szydłowska. Rudkoski era prezent, dar pe Orban îl nimerise o fleșetă.

După o zi de așteptare, se părea că inamicul preferase atacului la sol un război de uzură. Fleșetele zburau constant spre noi, însă doar câte două, trei, maximum zece. Și întotdeauna din alt unghi. Nimeni nu putea rămâne cu ochii în patru la nesfârșit; o dată la trei, patru ore, sigur nimereau pe cineva.

Dormeam cu schimbul, doi oameni odată, deasupra generatorului de câmp. Plasat sub fuzelajul vânătorului, era cel mai sigur loc din dom.

Din când în când, la marginea domului apărea un tauran, cu scopul evident de a vedea dacă mai suntem în viață. Uneori trăgeam cu săgeți în el, ca să nu ne ieșim din mână.

După câteva zile, au renunțat la fleșete. Era posibil să-și fi epuizat, pur și simplu, stocul. Sau hotărâseră să înceteze în momentul când rămăseserăm douăzeci cu totul.

Mai putea fi o explicație. Am plecat cu un baston în mână până la marginea câmpului și am împuns cu el, un centimetru sau mai mult, spre exterior. Când l-am tras înapoi, am constatat că vârful se topise. I l-am arătat lui Charlie, care se legănă înainte și înapoi. Îmbrăcat în costum, numai așa puteai să-ți exprimi aprobarea; se mai

întâmplase să fie astfel dejucată protecția câmpului de stază. Tauranii îmbrăcaseră domul cu laserele într-o haină de foc și ne așteptau să înnebunim de-a binelea și să oprim generatorul. Între timp, probabil că ei stăteau comod în nave și jucau ceva asemănător cu tablele.

Am încercat să găesc o soluție. În mediul acela ostil, în care simțurile îți erau anesteziate și unde trebuia să fii mereu în gardă, era greu să te concentrezi multă vreme asupra unei asemenea probleme. Ceva ce spusese Charlie. Nu mai departe de ieri. Nu reușeam să-mi amintesc. La vremea respectivă n-ar fi dat rezultate: asta era tot ce mai țineam minte. Și, într-un târziu, m-am luminat.

I-am chemat pe toți lângă mine și am scris pe zăpadă:

LUAT BOMBE NOVA DIN NAVĂ.

PUSE LA MARGINEA CÂMPULUI.

MUTAT CÂMPUL.

Szdlowska știa locul de la bordul vânătorului unde se păstrau uneltele necesare. Din fericire pentru noi, lăsasem toate căile de acces deschise, înainte de a activa câmpul; erau electronice și ar fi putut îngheța în poziția închis. Dintr-o nișă de lângă motoare, am luat o trusă de chei fixe, apoi am urcat în carlingă. Același om cunoștea și modul de demontare al plăcii de acces spre compartimentul bombelor. L-am urmat, târându-mă prin tubul larg de un metru.

În mod normal, presupuneam eu, înăuntru ar fi trebuit să fie beznă ca în burta balenei. Dar câmpul de stază ilumina bombele la fel de slab, fără umbre, ca și afară. Incinta era prea strâmtă pentru amândoi, așa că eu am rămas la capătul tunelului de acces și am privit.

Trapele compartimentului aveau comandă manuală, așa că n-am avut probleme. Szdlowska răsuci o manetă și treaba se rezolvă. Mai grea s-a dovedit eliberarea celor două bombe nova din suporturi. Până la urmă a trebuit să folosim o rangă. Am desprins fiecare câte o bombă și le-am rostogolit afară.

Când am coborât, l-am găsit pe sergentul Anghelov meșterind deja la ele. Ca să amorsezi bombele, mai întâi

deșurubai focosul, apoi, scormonind cu un obiect dur în lăcașul rămas liber, puteai deteriora clemele de siguranță și mecanismul de declanșare întârziată.

Le-am cărat repede până la margine, câte șase oameni la fiecare bombă, și le-am așezat alături. Le-am făcut semn cu mâna celor patru oameni aflați lângă generatorul de câmp. Îl ridicară, apucându-l de mânere, și se îndepărtară cu zece pași. Marginea câmpului lunecă peste ele și bombele dispărură.

Mai mult ca sigur că detonaseră. Vreme de câteva secunde se creă o temperatură comparabilă cu cea din miezul unei stele. Până și câmpul de stază o resimți: pentru o clipă, aproximativ o treime din dom căpătă o strălucire mată și rozalie, redevenind apoi cenușiu. Apăru o ușoară accelerație, ca într-un lift. Asta însemna că alunecam spre fundul craterului. Oare aveam să atingem ceva solid? Sau ne scufundam în roca topită, pentru a rămâne fixați în ea ca niște insecte în chihlimbar? Nici nu merita să te gândești la o asemenea eventualitate. Dacă se întâmpla așa ceva, ar fi existat, probabil, o șansă să ne eliberăm cu laserul bevawatt al vânătorului.

Doar doisprezece dintre noi.

CÂT TIMP? zgârie Charlie în zăpada de la picioarele mele.

Era o întrebare al naibii de bună. Nu cunoșteam decât cantitatea de energie eliberată de cele două bombe. Habar n-aveam ce dimensiuni căpătase mingea de foc, or de mărimea ei depindeau temperatura la detonare și suprafața craterului. Nu știam ce cantitate de căldură putea absorbi roca și nici punctul ei de fierbere. Am scris O SĂPTĂMÂNA POATE? TREBUIE SĂ MĂ GÂNDESC.

Computerul navei mi-ar fi dat răspunsul într-o miime de secundă, numai că n-aveam cum să-l folosesc. Am început să scriu ecuațiile pe zăpadă, încercând să obțin un minim și un maxim pentru perioada de timp necesară răcirii în exterior. Anghelov, ale cărui cunoștințe de fizică erau mult mai la zi, își făcu, pe fuzelaj, propriile sale calcule.

Rezultatele mele indicau între șase ore și șase zile (deși

pentru șase ore, roca înconjurătoare ar fi trebuit să transmită căldura la fel ca un conductor din cupru pur), iar ale lui Anghelov între cinci ore și patru zile jumătate. Am insistat că vor fi șase zile și nimeni nu mă contrazise.

Am dormit o groază. Charlie și Diana jucau șah, zgâriind simbolurile pe zăpadă. Eu unul n-am fost niciodată în stare să țin minte pozițiile pieselor. Mi-am verificat calculele de câteva ori și de fiecare dată am obținut șase zile. Am refăcut și calculele lui Anghelov și, deși mi s-au părut corecte, le-am preferat totuși pe ale mele. O zi și jumătate în plus, îmbrăcați în costume - ei și? Ne contraziceam, concis, prin semne scrise pe zăpadă, fără să ne supărăm.

Atunci când detonasem bombele, eram nouăsprezece. Și după șase zile, când am pus mâna pe întrerupătorul generatorului, eram tot nouăsprezece. Oare ce ne aștepta în exterior? Era sigur că, pe o rază de câțiva kilometri, toți tauranii muriseră în explozie. Dar poate mai existase vreo forță de rezervă, în spatele frontului, care aștepta acum, calmă, pe buza craterului. De data asta, însă, bastonul scos în afara câmpului nu se mai topise.

Am împrăștiat oamenii, astfel încât să nu mai fie nimeriți cu toții din prima lovitură. Apoi, pregătit să re-activez câmpul la cel mai mic pericol, am apăsat pe întrerupător.

4

Radioul personal era încă acordat pe frecvența generală; după mai mult de o săptămână de liniște, urechile mi-au fost brusc invadate de exclamații asurzitoare de bucurie.

Ne aflam în centrul unui crater cu diametrul și

adâncimea de un kilometru. Pereții deveniseră o crustă neagră și lucioasă, întreruptă ici-colo de crăpături roșiatice, fierbinți, dar neprimejdioase. Emisfera de teren pe care ne găseam se scufundase cu mai bine de patruzeci de metri față de nivelul inițial, astfel încât acum stăteam pe un soi de pedestal.

Nicăieri nu se vedea nici un tauran.

Ne-am repezit la navă, am închis-o ermetic, am umplut-o cu aer proaspăt și ne-am scos costumele. N-am făcut uz de funcție la unicul duș de pe navă; m-am așezat comod într-un fotoliu de accelerație și am inspirat, rar și adânc, aer care nu mirosea a Mandella reciclat.

Nava era proiectată pentru un echipaj de maximum doisprezece oameni, așa că șase dintre noi au rămas cu schimbul afară pentru a nu suprasolicita sistemul de menținere a vieții. Am transmis un mesaj repetat către celălalt vânător, aflat încă șase săptămâni depărtare, anunțând că trăim și că așteptăm să fim luați la bord. Eram aproape sigur că mai avea cel puțin șapte locuri libere, deoarece echipajul standard pentru misiunile de luptă se compunea din doar trei oameni.

Era minunat să te plimbi și să poți vorbi din nou. Pentru restul șederii noastre pe planetă, am suspendat în mod oficial tot ce ținea de viața cazonă. O parte dintre supraviețuitori erau din plutonul de nemulțumiți comandat de Brill, însă ostilitatea părea să le fi dispărut.

Am practicat un fel de joc nostalgic, comparând diferitele perioade istorice la care fuseserăm martori pe Pământ, și ne-am întrebat cum va fi când ne vom întoarce într-un viitor aflat la o distanță de șapte sute de ani. Nimeni nu se gândea că, în cel mai bun caz, urma să căpătăm un concediu de câteva luni, apoi să fim detașați la alt Corp Expediționar, pentru încă un tur de ruletă.

Într-o bună zi, Charlie mă întrebă din ce țară provenea numele meu; i se părea bizar. I-am spus că provenea din lipsa unui dicționar și, scris corect, ar fi fost chiar mai bizar.

Jumătate de oră a durat să-i explic toate detaliile

neînsemnate legate de botezul meu. Ca s-o scurtez, totuși, părinții mei fuseseră „hippies” (un fel de sub-cultură din America sfârșitului de secol douăzeci, care respinsese materialismul și îmbrățișase un larg evantai de idei ciudate) și se strânseseră, împreună cu alții asemenea lor, într-o comunitate mică a cărei ocupație de bază era agricultura. Când a rămas însărcinată, mama n-a vrut să respecte convențiile căsătorindu-se: asta presupunea ca femeia să ia numele bărbatului și însemna că, într-un fel, devenea proprietatea lui. Îmbătați însă de sentimentalisme, părinții mei au hotărât să-și aleagă un nou nume, același pentru amândoi. Au plecat cu o mașină până în orașul cel mai apropiat, ciorovăindu-se tot drumul în legătură cu acel cuvânt ce-ar fi simbolizat cel mai bine legătura de dragoste dintre ei – am scăpat cât p-aci de un nume mult mai scurt – și au ales Mandala.

Împrumutat de hippies dintr-o altă religie, mandala este un desen în formă de roată simbolizând cosmosul, mintea cosmică, Dumnezeu și orice altceva doreai să citești în el. Nici mama și nici tata nu știau cum se scrie corect cuvântul, iar magistratul l-a notat cum i s-a năzărit lui. Și mi-au dat numele de William în onoarea unui unchi înstărit, ulterior decedat, din nefericire, sărac lipit.

Ne-am petrecut cele șase săptămâni într-un mod destul de plăcut; discutând, citind, odihnindu-ne. Cea de-a doua navă coborî lângă a noastră și avea într-adevăr nouă cușete libere. Am format echipajele astfel încât fiecare navă să aibă la bord pe cineva care s-o poată pilota, în caz că secvența pre-programată de salt nu ar fi funcționat. Eu m-am mutat pe celălalt vânător, sperând să găsesc cărți noi în bibliotecă. N-am avut noroc.

Ne-am culcat cu toții în incintele de accelerare și am decolat simultan.

Am petrecut multă vreme acolo, pentru că nava era aglomerată și n-aveam nici unul chef să vedem aproape tot timpul aceleași și aceleași mutre. Acceleerațiile periodice ne-au dus la Stargate în zece luni, timp subiectiv.

Bineînțeles, pentru un ipotetic observator obiectiv, perioada rămânea tot de trei sute patruzeci de ani (fără șapte luni).

În jurul lui Stargate orbitau sute de crucișătoare. Ghinionul nostru: cu asemenea forțe în rezervă, probabil nici vorbă de concediu.

Oricum, mai curând aveam să ajung în fața curții marțiale decât în permisie. Pierdusem optzeci și opt la sută din oameni, mulți dintre ei din cauză că nu avuseseră suficientă încredere în mine să execute ordinele legate de cutremur. Iar în ceea ce privea Sade-138, situația era ca la început: nu mai existau taurani, dar nici bază.

Am primit instrucțiunile de apunțare și le-am executat direct, fără a ne mai transfera pe navetă. La spațiodrom ne aștepta altă surpriză. Zeci și zeci de crucișătoare se aflau la sol – niciodată nu se procedase așa pe Stargate, de teama unei lovituri directe – dintre care două capturate de la taurani. Era prima oară când puneam mâna pe astfel de nave, intacte.

Desigur, șapte secole însemnau poate un avantaj decisiv. Oare eram pe cale de a învinge?

Am traversat o ecluză deasupra căreia scria DEBARCARE. După presurizare, odată ce ne-am scos costumele, a apărut o femeie tânără și frumoasă, împingând un cărucior pe care se aflau tunici și, într-o engleză impecabilă, ne-a spus să ne îmbrăcăm și să mergem în sala de ședințe situată la capătul coridorului, pe stânga.

Tunica mi s-a părut ciudat de ușoară, dar călduroasă. De aproape un an de zile nu mai purtasem altceva în afara costumului de luptă.

Sala de ședințe era cam de o sută de ori mai mare decât ar fi fost nevoie pentru cei douăzeci și doi câți eram. Acolo am găsit-o pe aceeași fată, care ne-a rugat să mergem în față. Asta m-a dat peste cap; puteam să jur că plecase în sens opus nouă pe coridor – și *știam* că nu mă-nșel; mă uitasem lung după ea, fascinat de cum i se mulau hainele pe fund.

La naiba, poate aveau transmițătoare de masă. Sau teleportare. Voia să fie scutită de efortul de a face câțiva pași.

Am stat un minut, apoi un bărbat, îmbrăcat cu o tunică simplă, întru totul asemănătoare celor pe care le purtam, păși pe podium cu un vraf de caiete groase sub fiecare braț.

Aceeași fată îl urma, având și ea niște caiete.

Am privit în spatele meu și am văzut-o încă pe intervalul dintre fotolii. Ca lucrurile să pară și mai aiuritoare, bărbatul era practic geamăn cu ambele femei.

Răsfoi unul dintre caiete și-și drese glasul.

„Cărțile astea vă sunt destinate,” vorbi el, tot cu un accent perfect, „dar nu-i nevoie să le citiți dacă nu aveți chef. Nu vă obligă nimeni să faceți ceea ce nu vreți, fiindcă... sunteți liberi. Războiul s-a sfârșit.”

Tăcere neîncrezătoare.

„După cum veți afla din acest manual, războiul s-a terminat acum două sute douăzeci și unu de ani. Prin urmare, ne aflăm în anul 220. Pe stil vechi, asta înseamnă, evident, 3138 d.C.

„Sunteți ultimul grup de soldați care s-a întors. După ce veți pleca de aici, vă voi urma. Iar Stargate va fi distrusă. Ea mai exista doar ca punct de întâlnire pentru supraviețuitori și ca monument în amintirea prostiei umane. Și a rușinii. După cum veți afla citind. Distrugerea ei va însemna o purificare.”

Se opri și femeia continuă fără nici o pauză.

„Regret încercările prin care ați trecut și aș vrea să pot afirma că totul a fost în numele unei cauze juste, dar, citind, veți afla că nu este așa.

Nici chiar averile strânse în timp, salariile neplătite și dobânzile la dobânzi, nu mai valorează ceva, deoarece nu mai folosim bani sau credite. De altfel, nu mai există o economie ca atare, unde să mai poată fi folosite asemenea... lucruri.”

„După cum cred că v-ați dat deja seama,” preluă ștafeta bărbatul, „eu sunt, noi suntem clone de la un același individ, în urmă cu circa două sute de ani, numele meu era Kahn. Acum este Om.”

„Am avut un strămoș direct în compania voastră, un

anume Larry Kahn, caporal. Îmi pare rău că el nu s-a mai întors.”

„Reprezintă mai mult de zece miliarde de indivizi, dar o singură conștiință.” spuse femeia. „După ce veți citi, voi încerca să vă explic. Știu că va fi greu de înțeles.”

„Nu mai există alți oameni aduși la viață, întrucât eu reprezintă modelul perfect. Indivizii care mor sunt înlocuiți. Există, totuși, planete unde oamenii se nasc în mod normal, ca mamiferele. Dacă societatea mea este prea alienantă pentru voi, puteți pleca pe una dintre aceste planete. În caz că doriți să participați la procreare, noi nu vă vom descuraja această înclinație. Mulți veterani ne-au cerut să le schimbăm polaritatea în heterosexuali, astfel încât să se poată adapta mai ușor acestor societăți. Pot face asta foarte ușor.”

Nu te mai deranja. Omule, fă-mi biletul de ieșire.

„Veți rămâne zece zile pe Stargate ca oaspeți ai mei, după care veți fi duși încotro doriți,” reluă bărbatul. „Până atunci, citiți, vă rog, această carte. Puteți întreba orice sau cere orice serviciu, fără să vă jenați.” Se ridicară amândoi și plecară de pe podium.

„Incredibil,” spuse Charlie, care stătea alături de mine. „Permit... încurajează... bărbații și femeile să facă chestia aceea din nou? Împreună?”

Femela-Om de pe interval, aflată în spatele nostru, îi răspunse, înainte să apuc să formulez o replică ipocrită prin care să-mi exprim compasiunea.

„Nu acuzăm societatea din care proveniți.” spuse ea, neînțelegând probabil că Charlie era afectat pe plan personal. „Simt numai că se impune o măsură de siguranță eugenică. Nu posed dovezi că prin clonarea unui singur individ ideal se comite ceva rău, dar dacă se va constata că a fost o greșeală, va exista întotdeauna o bancă genetică bogată, care să ne permită să o luăm de la capăt.” – îl bătu ușor pe umăr. „Desigur, nu sunteți obligați să plecați pe planetele de reproducere. Puteți rămâne pe oricare dintre planetele mele. Eu nu fac nici o deosebire între hetero și homosexualitate.”

Se duse apoi pe podium, de unde ne ținu o lungă predică despre locurile de cazare, de servire a mesei și alte asemenea, în timpul sejurului pe Stargate. „Nu mi s-a întâmplat încă să fiu sedus de-un computer”, bolborosi Charlie.

Războiul care ținuse o mie o sută patruzeci și trei de ani începuse de la premise false și continuase doar pentru că cele două rase nu reușiseră să comunice una cu cealaltă.

Imediat ce au schimbat primul mesaj, s-a pus întrebarea „De ce ne-ați atacat?” și răspunsul a fost „Noi?”

Tauranii nu mai cunoscuseră războiul de milenii și, spre începutul secolului douăzeci și unu, se părea că și omenirea era pregătită să facă uitată această venerabilă instituție. Mai existau însă și militari îmbătrâniți în rele, iar mulți dintre ei ocupau poziții importante. Practic, ei conduceau Grupul de Explorări și Colonizare de pe lângă Națiunile Unite, grup care profita de recent descoperitul salt colapsar pentru a explora spațiul interstelar.

Multe dintre expedițiile de început au suferit accidente și au dispărut. Foștii militari deveneau bănuitori. I-au înarmat pe coloniști și, astfel, prima navă taurană întâlnită a fost distrusă.

Și-au lustruit medaliile de pe piept și restul avea să devină istorie.

Nu puteai arunca întreaga vină numai pe militari. Dovezile care, chipurile, îi incriminau pe taurani în legătură cu primele dispariții de nave erau de-a dreptul ridicole. Puținii oameni care au atras atenția asupra greșelii pe cale de a fi comisă au fost ignorați.

Adevărul era că economia Pământului avea nevoie de un război și acesta pica într-un moment ideal. Oferea o investiție atrăgătoare, în care puteau fi azvârliti bani cu găleata și prezenta avantajul de a uni umanitatea în loc s-o dezbine.

În felul lor, tauranii au reînvățat legile războiului. Însă niciodată nu le-au deprins cum se cuvine și, până la urmă,

tot ar fi pierdut.

Cartea lămurea că tauranii nu puteau contacta umanitatea, pentru că la ei nu mai exista conceptul de individ: erau clone naturale de milioane de ani. În fine, la un moment dat, pe crucișătoarele noastre au apărut echipajele formate din Om, clonele lui Kahn. Ele au reușit, pentru prima oară, să comunice cu clonele taurane.

Cartea afirma asta fără înconjur. L-am rugat pe Om să-mi spună ce anume făcea atât de specială relația dintre două clone, iar el mi-a explicat că era imposibil să înțeleg *a priori*. Nu existau cuvinte pentru așa ceva și chiar dacă ar fi existat, creierul meu nu era capabil să lege conceptele implicate.

În regulă. Ideea mi se părea cam trasă de păr, dar eram dispus să o accept. Dacă asta însemna că războiul se sfârșise, acceptam orice.

Tocmai mă îmbrăcam după prima noapte de somn omenesc de care avusesem parte după ani și ani, când cineva bătu ușor la ușă. Am deschis-o și în cadrul ei stătea o femelă-Om, cu o expresie ciudată pe chip. Aducea a poftă; oare încerca să fie seducătoare?

„Maior Mandella”, zise ea, „pot intra?” I-am făcut semn către scaun, dar ea s-a dus drept la pat și s-a așezat cu eleganță pe așternuturile mototolite.

„Aș vrea să-ți fac o propunere”. M-am întrebat dacă știa subînțelesul arhaic al cuvântului folosit. „Vino lângă mine, te rog.”

Spre deosebire de Charlie, care nu voia să se lase sedus de un computer, eu n-aveam asemenea prejudecăți, așa c-am ascultat-o. „Și ce-mi propui?” I-am atins coapsa călduță și am descoperit, dezamăgit, cât de ușor era să mă stăpânesc. Oare reflexele pot suferi din lipsă de exercițiu?

„Îți cer permisiunea de a te clona și câteva grame de carne. Îți ofer, în schimb, nemurirea”.

Nu era chiar propunerea visată. „De ce tocmai eu? Credeam că tu ești deja modelul ideal.”

„Ținând seama de scopurile mele și atât cât îmi stă în

putință să apreciez, așa e. Dar am nevoie de tine pentru a îndeplini o funcție... contrară naturii mele. Și contrară fratelui meu Tauran.”

„O treabă murdară.” Să-ți petreci toată viața curățând canale; halal nemurire.

„S-ar putea să nu ți se pară chiar așa murdară.” Se foi incomodată și mi-am retras mâna. „Mulțumesc. Ai citit prima parte a cărții?”

„În mare, da.”

„Atunci ai aflat că Om și Tauran sunt făpturi inofensive. Nu ne luptăm între noi sau unii cu alții, pentru că agresivitatea fizică a fost extirpată din structura noastră. Prin inginerie genetică.”

„O realizare demnă de toată lauda.” M-am prins unde bătea și răspunsul avea să fie negativ.

„Dar tocmai această absență a agresivității a permis Pământului, pe vremea ta, să poarte cu succes război împotriva unei culturi infinit mai vechi. Mă tem că lucrul acesta s-ar putea întâmpla din nou.”

„De data asta Omului.”

„Omului și Tauranului; din punct de vedere filozofic, diferența e minimă.”

„Deci tu vrei ca eu să-ți furnizez o armată. O bandă de barbari care să vă apere frontierele.”

„Nu e prea plăcut expri...”

„Nici ideea nu-i din cale-afară de plăcută.” Cam așa vedeam eu iadul. „Nu. Nu pot.”

„Singura ta șansă de a trăi etern.”

„Exclus.” Am privit în pământ. „Vouă, agresivitatea v-a fost extirpată. Mie unuia, mi-a fost zdrobită.”

Se ridică, netezindu-și tunica peste șoldurile perfecte. „Șiretenia mi-e străină. Nu-ți pot refuza acest trup, dacă îl dorești cumva.”

Îmi interpretă greșit tăcerea.

„În afară de nemurire, îți mai poți oferi doar satisfacția abstractă de a sluji o cauză. Apărarea umanității de pericole necunoscute.”

Am revăzut în minte cei o mie de ani de slujire a unei

cauze și mi-am dat seama că nu prea trăisem mari satisfacții. „Nu. Chiar dacă aș considera că voi reprezentați umanitatea, răspunsul meu ar fi tot nu.”

Încuviință și se îndreptă spre ușă.

„Nu-ți face griji”, am spus. „Poți convinge pe altcineva.”

Deschise ușa și vorbi fără să se mai întoarcă. „Nu, ceilalți au refuzat deja. Era cel mai puțin probabil ca tu să accepți, de aceea te-am lăsat la urmă.”

Ținând seama că toți îi refuzasem oferta, Om a dovedit foarte mult tact. Pentru noi, cei douăzeci și doi de întârziați, s-a străduit să re-creeze un mic restaurant bar și să-l țină deschis zi și noapte (n-am văzut nici un Om bând sau mâncând – socot că au rezolvat cumva și problema asta). Într-o seară, – în timp ce stăteam la masă, sorbind dintr-un pahar de bere și citindu-le cartea, sosi Charlie și se așeză lângă mine.

Fără nici o introducere, îmi spuse, „Am de gând să încerc.”

„Ce anume?”

„Femei. Hetero.” Se crispă. „Nu te supăra... nu mi se pare prea atrăgător.” Mă bătu ușor pe mână, oarecum zăpăcit. „Avantajele, însă... ai încercat vreodată?”

„Păi... nu, n-am încercat.” Femela-Om era o încântare pentru ochi, însă la fel ca o pictură sau ca o sculptură. Nu mi le puteam deloc imagina ca ființe umane.

„Nici să n-o faci.” Nu-mi explică de ce și cum. „Pe de altă parte, ei spun – adică el, adică ea, adică... în fine – că mă pot schimba la loc fără nici o problemă. Dacă nu-mi place.”

„Are să-ți placă, Charlie.”

„Sigur, și ei zic la fel.” Comandă o băutură tare. „Numai că mi se pare anormal. În sfârșit, pentru că, ăă, tot am de gând să fac pasul ăsta, te superi dacă... ce-ar fi să plecăm amândoi pe aceeași planetă?”

„Bineînțeles, Charlie, ar fi grozav.” Vorbeam serios. „Te-ai hotărât unde să mergi?”

„La naiba, nici nu-mi pasă. Numai să plec de aici.”

„Mă întreb dacă Heaven o mai fi la fel de frumos...”

„Nu”, arătă Charlie peste umăr, către barman. „Ăla trăiește acolo.”

„Atunci nu știu. Trebuie să existe o listă.”

În bar intră un Om, împingând un cărucior încărcat vârf cu dosare. „Maior Mandella? Căpitan Moore?”

„Noi suntem”, răspunse Charlie.

„Astea sunt dosarele voastre militare. Sper că vi se vor părea interesante. Au fost trecute pe hârtie, când ați rămas singurii care nu se întorseseră, deoarece ar fi fost lipsit de sens să lăsăm în funcțiune rețelele informatice, pentru a păstra atât de puține date.”

Întotdeauna anticipau întrebările care te frământau, chiar dacă nici nu-ți dădeai seama că voiai să afli ceva.

Dosarul meu era de cel puțin cinci ori mai gros decât cel al lui Charlie. Și mai voluminos, probabil, decât oricare altul. Se părea că eram singurul soldat care făcuse războiul de la un capăt la celălalt. Sărmana Marygay. „Sunt curios să văd ce caracterizare mi-a tras bătrânul Stott.” Am deschis la început.

Un petec de hârtie era prins cu o agrafă de prima pagină. Toate celelalte foi erau de un alb imaculat, numai petecul ăsta arăta îngălbenit de vreme și zdrențuit la margini.

Scrișul îmi era cunoscut, prea cunoscut, chiar după atâta amar de vreme. Biletul era vechi de peste două sute cincizeci de ani.

M-am înfiorat și, brusc, m-au podidit lacrimile. N-aveam nici un motiv s-o cred în viață. Dar nici nu aflasem cu certitudine că murise, asta până când văzusem data.

„William? Ce s-a...?”

„Charlie, dă-mi pace. O clipă doar.” Mi-am șters ochii și am închis dosarul. De ce aș fi citit blestematul ăla de bilet? Plecam să încep o viață nouă și era cazul să fac uitare fantomele trecutului.

Dar până și un mesaj de dincolo de moarte era, în felul lui, o legătură. Am deschis dosarul din nou.

11 oct. 2878

William,

Toate acestea se află în dosarul tău personal. Dar, după cum te știu, s-ar putea întâmpla să-l arunci. De aceea am vrut să fiu sigură că vei primi acest bilet.

Bineînțeles că am supraviețuit. Ca și tine dealtfel, nu mă-ndoiesc. Te aștept.

Știi că te afli pe Sade-138, de unde n-o să te întorci decât peste câteva secole. Nu-i nici o problemă.

Eu plec pe planeta căreia i se spune Middle Finger, a cincea ca depărtare de Mizar. E la două salturi colapsar, subiectiv, la zece luni distanță. Middle Finger e un fel de rezervație pentru heterosexuali. E considerată o „bază de control eugenic.”

Dar nu asta contează. Împreună cu alți cinci veterani, ne-am cheltuit toți banii, însă am izbutit finalmente să cumpărăm un crucișător de la UNEF (Forțele de Elită ale Națiunilor Unite). Și îl folosim ca mașină a timpului.

Înțelegi, prin urmare, că în așteptarea ta fac navetă relativistă. Adică cinci ani-lumină sunt pe drumuri, apoi mă întorc la Middle Finger, foarte repede. La fiecare zece ani îmbătrânesc cu aproximativ o lună. Așa că dacă ești încă pe fază, când vei sosi aici, eu voi avea de-abia douăzeci și opt de ani. Grăbește-te!

Sunt încă liberă și n-am de gând să schimb situația. Nu-mi pasă dacă o să ai nouăzeci sau treizeci de ani. Dacă nu-ți pot fi iubită, atunci o să-ți fiu infirmieră.

Marygay

„Hei, barman.”

„Da, domnule maior?”

„Ai auzit de vreun loc numit Middle Finger? Mai e acolo?”

„Sigur că da. Unde să fie în altă parte?” O remarcă de bun simț. „Un loc foarte frumos. Planetă-grădină. Unora însă nu li se pare destul de ispitor.”

„Despre ce e vorba?” întrebă Charlie.

I-am întins barmanului paharul gol. „Tocmai am aflat

încotro plecăm.”

5. EPILOG

Citat din The New Voice,
Paxton, Middle Finger 24-6
14/2/3143

PRIMUL BĂRBAT NĂSCUT ÎN FAMILIA UNUI VETERAN

Marygay Potter-Mandella (Paxton, Post Road nr. 24) a născut vinerea trecută un băiat frumos, cu o greutate de 3,1 kg.

Marygay susține că este al doilea cetățean, „ca vârstă”, stabilit pe Middle Finger, fiind născută în 1977. A fost combatant activ în aproape întreg Războiul Etern, apoi și-a așteptat perechea vreme de două sute șaizeci și unu de ani, făcând naveta temporală. Tatăl, William Mandella-Potter, e cu doi ani mai în vârstă decât ea.

Băiețelul, încă nebotezat la data acestei știri, a fost moșit acasă sub îngrijirea unei prietene de familie, dr. Diana Alsever-Moore.

***Traducerea de
Cristian Lăzărescu***